eZine

of Modern Texts in Translation

January 2017

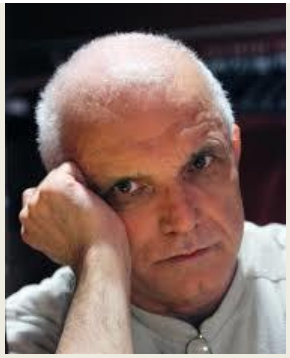

Liviu Ioan Stoiciu

translated into English by
MTTLC graduate

Alexandra Velicu

© **MTTLC** http://revista.mttlc.ro/

eZine
of Modern Texts in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 174
January 2017

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Poems by **Liviu Ioan Stoiciu**

translated into English by
MTTLC graduate
Alexandra Velicu

Reviser:
Ana-Maria Țone

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

January 2017

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres — fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

MTTLC Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan mttlc.ro	Translation Café	Contemporary Literature Press http://editura.mttlc.ro	http://www.masterat.mttlc.ro/ http://revista.mttlc.ro/ http://www.editura.mttlc.ro/

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Translation Café

January 2017

Poems by

Liviu Ioan Stoiciu

Translated into English by

MTTLC graduate

Alexandra Velicu

January 2017

Table of contents

The evil 8
I am an under 9
Sod this for a game of soldiers 10
Two nutters 11
Energy is free 12
Because despair has settled 14
He comes from the future 15
Long forgotten 17
Nous 19
It's spring 20
What a nutter 22
In an abandoned hut 24
Moulds 26
Assaults of the evil one 27
What he has come to be 29
Have a taste 31
As far as the eye can see 33
He's making a hangman's noose. What do I want? 35
Hermit 37

Cuprins

Răul 8
Sunt un sub 9
Tu-i paștele mă-sii 10
Doi tembeli 11
Energia e liberă 12
Că s-a lăsat deznădejdea 14
Vine din viitor 15
Uitată din copilărie 17
Nous 19
E primăvară 20
Ăsta da nebun 22
Într-un bordei părăsit 24
Matrițe 26
Asalturi ale celui rău 27
Ce a ajuns 29
Ia și gustă 31
Cât cuprinde 33
Face lat la o funie. Ce vreau? 35
Ascet 37

Bless you, father 39
Is it worth it? 41
In contact with mercury 42
I love you 44
How happy they are 46
Such a young face 48
Crushing grapes 50
She runs 52
Three 53
At the wake 55
Great reactions 57
She hovers 59
Up above, to testify 61
Hope for what we could still be 62
Cold is coming 63
At 10 p.m. 65
Simmering 66
What did he mean? No one understood 68
Read to me 70
Why would she lie 72
you tell me? 74

Sărut mâna, părinte 39
Nimic nu merită? 41
În contact cu mercurul 42
Te iubesc 44
Ce fericiți sunt 46
E o figură tânără 48
Strivește struguri 50
Fuge 52
Trei 53
La hram 55
Mari reacții 57
Dă târcoale 59
Până sus, să depui mărturie 61
Speranța în ceea ce-am mai putea fi 62
Vine frigul 63
La ora 10 seara 65
La foc mic 66
Ce voia să spună? Nu-l înțelegeau 68
Citește-mi 70
De ce să mintă 72
mie-mi spui? 74

Nicely scented 76
Dust 77
Covered in brains 79
An unforgettable night 80
Remembering myself 82
For the best 84
Express yourself 86
Saturday, 14 February 88
Saturday, 31 January 90
Sunday, 11 January 92
Wednesday, 17 December 94
Thursday, 16 October 96
Saturday, 11 October 98
Wednesday, 8 October 100
Tuesday, 8 July 102
Friday, 13 June 104
Ardour 106
Merry makers 108
You hate me 110
no happiness can reach him 112
The impression of uncoupling 115

Frumos mirositoare 76
Praf 77
Plin de creier 79
O noapte de neuitat 80
Mă rememoram 82
Mai bine 84
Exprimă-te 86
sâmbătă, 14 februarie 88
sâmbătă, 31 ianuarie 90
duminică, 11 ianuarie 92
miercuri, 17 decembrie 94
joi, 16 octombrie 96
sâmbătă, 11 octombrie 98
miercuri, 8 octombrie 100
marți, 8 iulie 102
vineri, 13 iunie 104
Aprindere 106
Petrecăreți 108
Mă urăști 110
nicio fericire nu-l mai atinge 112
Impresia desperecherii 115

He can't remember 117
The underlays of learning 119
Nothing is worth it 121
Come out of yourself 123
He has come too close to himself 125

Interview with the poet Liviu Ioan Stoiciu 128

Nu-și mai amintește 117
Dedesubturile învățăturii 119
Nimic nu merită 121
Ieși din tine 123
S-a apropiat prea mult de el însuși 125

Interviu cu poetul Liviu Ioan Stoiciu 128

The evil

Grandpa, legs wide apart, dressed in his full regal uniform, tears
another chunk from the mouldy polenta,
crumbles it and splits it among only he knows who — on the porch
of the house, returned from the other world for
an hour, tops: he feels no hunger, no thirst, no need for a woman
either, or tobacco, which is quite
odd, how cheap is life in the village he comes from... Good
day, old man John, back again today? Passing by
is the village madwoman: I
saw you first! First and last, woman. How's it going?
Look, I'm giving away to all and sundry,
almsgiving, for my folks have forgotten me. Don't worry, I'll
light a candle for you, were the church open
at this hour… How you've been, Mary? My head hurts. Won't
you cut under my tongue, old man John, bloodletting out
the evil?

Răul

Răscrăcănat, bunicul, în uniformă regală de gală, rupe
o nouă halcă din mămăliga mucegăită, o
fărâmițează și o împarte numai el vede cui — pe prispa
casei, întors de pe lumea cealaltă pentru o
oră, maximum: nu-i e foame, nu-i e sete, nici de femeie nu
simte nevoia, nici de tutun, ceea ce e chiar
culmea, ce ieftină e viața în satul de unde vine… Bună
ziua, moș Ioane, te-ai întors și azi? Trece
pe uliță nebuna satului: eu
te-am văzut prima! Prima și ultima, fă. Ce mai faci?
Iaca, împart în stânga și în dreapta,
dau de pomană, că ai mei m-au uitat. Lasă, că-ți aprind
eu o lumânare, dacă o fi biserica deschisă
la ora asta… Tu ce mai faci, Mărie? Mă doare capul. Nu-mi
tai matale sub limbă, moș Ioane, să-mi treacă
răul?

I am an under

Not taken to Holy Communion as a child — I have grown
all by myself, disappointed, upset, sad, lost
on a path that leads nowhere,
I do not look behind anymore, nor up, to seek help.
I wander aimlessly, no
thoughts of rehabilitating myself in my own eyes, nothing
left to be done, I have grown old
little by little, I have gone down, *I am an under*.
It seems as if I have never been any different,
as if I had never passed through here, where fires rise and pigs
are slaughtered, before the winter feast. That at least.
I walk ahead, my head dropping down,
I write you in my blood, that is, in an endless dream, I've started
seeing black in front of my eyes, I stay hidden
now in the maize field on the skirts of the village, because
another has shown up

within me who begs on his knees to be
killed and calls to me: "You're gutless!"
"You're gutless!"

Sunt un sub

Nedus la împărtășanie de mic — am crescut
doar cu mine însumi, dezamăgit, supărat, trist, pierdut pe
o cale care n-are nici o legătură,
nu mă mai uit în urmă, nici în sus, să cer ajutor.
Merg la întâmplare, fără
gânduri de reabilitare a mea în fața propriilor ochi, nu
mai e nimic de făcut, am îmbătrânit
încetul cu încetul, am coborât sub mine însumi, *sunt un sub*.
Parcă nici n-aș fi fost vreodată altul,
nici n-aș fi trecut pe aici, pe unde se înalță focuri și se taie
porcii, înaintea sărbătorilor de iarnă. Măcar atât.
Merg înainte cu capul plecat,
îți scriu cu sânge, adică, într-un vis nesfârșit, am început
să văd negru în fața ochilor, stau ascuns
acum în lanul de porumb de la marginea satului, că
a apărut iar unul

la mine înlăuntru care mă roagă în genunchi să-l
omor și-mi strigă: „N-ai curaj!
N-ai curaj!"

Sod this for a game of soldiers

They gathered, at first, each with his own bullshit, at
the village's washing machine, by
the brook — by the laundry-stone, where they scrubbed,
wrung and left to dry the small print carpets,
draped over some poles. Then they spread out:
some would finish weatherboarding all
the exterior walls of the houses, while others would air out
the hay in the stables. That's how it goes here, till you die,
a delirium

in every soul: they can't take out their spite on each other.
One man might rise from the table with his
mouth full and spit out a curse "on everything":
sod this for a game of soldiers, and after that
sit back down and carry on eating, if there is anything to eat…
Then, for about three minutes,
we're all heartily sick of it, scorched, devoured, annihilated, the
soul departs from each of us
and disappears behind some dirty windows.

Tu-i paștele mă-sii

S-au adunat, fiecare cu mizeriile lui, inițial, la
mașina de spălat a satului, pe
gârlă — la vârtelnița de piatră, cu găuri, unde au frecat,
au stors, au pus covoarele scrise mărunt
la uscat, în vârful unor pari. Apoi s-au mai împrăștiat:
unii vor termina de pus șindrila pe toți
pereții exteriori ai caselor, în timp, alții pun la uscat
fânul în grajduri. Așa-i la noi, până la moarte,
un delir

obștesc: n-are cine pe cine să-și verse fierea. Se
mai scoală câte unul la masă cu
gura plină și trage o înjurătură „la general": tu-i
paștele mă-sii de viață, după care
se așază la loc și mestecă mai departe, dacă are ce…
Atunci, pentru trei minute ni
se face lehamite, ni se pârjolește, mistuie, nimicește,
sufletul își ia adio de la fiecare
și dispare în spatele unor geamuri murdare…

Two nutters

I'm totally against myself, so you can
crack my skull open with an axe,
I'm letting you — do you have the courage? In the wood store
there's one. Firstly, you have to piss me off
in such a way that… I have a sharp axe!
What now, is the kitchen knife not enough?
After I slash your throat , I fill a wash-hand basin with blood
and I drink it drop by drop… Come on,
let's have some air. Do you confess? You've been watching
too much TV. We

became two nutters. Shall we? "In the graveyard, where the priest
walks reading"… We dare
each other to pull the rains of
the funeral carriage, abandoned on the lane. I long
for death, Gheorghe…
In the dampness of the evening, blind drunk on the perfume
of the blossomed linden trees. Do you hear it? They
see a dangling bell, knelling tolling by its own. What's
gotten into it?

Doi tembeli

Sunt total împotriva mea, așa că poți să-mi
crăpi capul cu toporul,
îți dau voie — ai curajul ăsta? E în magazia de lemne
unul. Trebuie să mă enervezi tu
întâi în asemenea hal, încât… Am un topor ascuțit!
Dar ce, cuțitul de la bucătărie nu ajunge?
După ce-ți tai gâtul, umplu un lighean de sânge și-l
beau încetul cu încetul… Hai
mai bine să luăm aer. Recunoști? Te-ai uitat
prea mult la televizor. Am

ajuns doi tembeli. Intrăm? „În cintirim, unde popa
merge tot cetind"… Fiecare îl poftește
pe celălalt să tragă hamul
unei căruțe-dric, abandonată pe alee. Mi-e un dor să
mor, mă, Gheorghe…
În umezeala serii, îmbătați clampă de parfumul
teilor înfloriți. Îl auzi? Amândoi
văd un clopot atârnat, care sună de unul singur. Ce
l-o fi apucat?

Energy is free

What else do I want from myself? He rises from the table and
stops in front of a huge, stained mirror
from the pub, speaking to himself: what, what do you want from
me, a fight? For there is something amiss with the order of the
cosmos. The waiter
asks him to be careful. "Watch it, man, don't
break it, it's a Venetian mirror." Venetian? Listen up, you, the
one in the mirror, this one thinks I must be a nitwit…
He returns to the table, staggering, takes half a glass of
"genocide", hand shaking and dropping the glass:
The dead are drinking their share, this concoction could kill a horse.
He taps his chin. "But you're quite unhappy,
sir." True: she left me, the whore, she went up with a bang,
now she's starting to smell, no one will bury her,
I even gave my soul for
her… That's it, beauty is rot! He picks the bottle from
the table and swings it against the wall, it doesn't break. "Well,

Energia e liberă

Ce mai vreau de la mine? Se ridică de la masă și
se oprește în fața unei oglinzi uriașe
din local, cu pete, vorbește singur: ce vrei, mă, de la mine,

bătaie? Că e ceva în neregulă cu ordinea
cosmică. Ospătarul îl
roagă să aibă grijă. „Vezi, nene, să n-o
spargi, că-i oglindă venețiană". Venețiană? Auzi tu, ăla, din
oglindă, ăsta mă crede bătut în cap…
Vine înapoi la masă, clătinat, ia o jumătate de pahar cu
„genocid", îi tremură mâna și scapă paharul:
să fie de sufletul morților, amestecul ăsta omoară și calul.

Bate cu degetul obrazul. „Dar ești nefericit rău,
domnule". Așa-i: că m-a părăsit, curva, s-a dus dracului,
acum miroase urât, n-o îngroapă nimeni,
mi-am dat și sufletul pentru
ea… Gata, frumusețea e putreziciune! Ia sticla de pe masă și
o trântește de perete, nu se sparge. „Că

better drunk than sober and stupid”… Three burly guys jump him, blood spilling from his nose. Wait,
brothers, I haven’t told you: energy is free… “Out,
you scoundrel!” I haven’t told you, folks,
the most important thing: today I have found the gateway of the soul from the body, you have my word…

decât treaz și tâmpit, mai bine beat”… Vin trei vlăjgani peste el, îl bușește sângele pe nas. Stați,
fraților, că nu v-am zis: energia e liberă… „Afară,
nenorocitule!”. Nu v-am zis, băi, ce
e mai important: azi am descoperit portița de ieșire a sufletului din corp, pe cuvânt de onoare…

Because despair has settled

He used to sell foot wrappers of soft cotton and botforts
at the fair, jolly beyond measure: now

he's hanging by his feet! Hanged by his partner
in misery — drenched by the pouring
rain, surrounded by a bright circle, worn out,
unless I'm seeing apparitions.
Dancing apparitions in his lover's mirror, the ballerina,

controlled by fire.
Instead of drinking yourself under the table in
taverns, you'd better sleep
the nights at home, you poor fellow, next to your tiny,
naked, restless ballerina,
barefoot, no spark, her foot wrappers of soft cotton turned
to rags and her botforts thrown out
the window:

it has settled, like cold water,
the despair…

Că s-a lăsat deznădejdea

Vindea obiele de bumbac fin și botfori de iuft prin
bâlci, înveselit peste măsură: acum

zace spânzurat de picioare! Spânzurat de colegul
lui de suferință — e murat de ploaia
torențială, înconjurat de un disc luminos, ostenit,
dacă nu cumva am eu vedenii.
Vedenii jucăușe din oglinda iubitei lui, dansatoare,

reglate prin incendii. Că
în loc să mergi să-ți bei mințile cu lichior prin
taverne, mai bine ai mai dormi
și tu pe acasă nopțile, necăjitule, lângă mica ta
dansatoare dezgolită, neliniștită,
descălțată, fără haz, cu obielele de bumbac fin făcute
praf și cu botforii de iuft rupți aruncați
pe fereastră: că

s-a lăsat peste tot, ca o apă înghețată, iar
deznădejdea…

He comes from the future

He's circling around the old weighing machine, "*from the second world war*", displays
an operating permit, how
much is it? He nods, confident,
he climbs on it, watching the arm that rests on his head, how
tall am I? Lately I have shown
worrying signs of fatigue
and shrinkage. "Everything that was certain has turned
doubtful." — I come from the future, from
the third world war, dear, he tells the man
measuring him. The war that only left a mark
on those "like me", sceptics… He pays,
out of spite, with a war medal that
he has just received — I don't have
any money on me. Are you complaining, weigher? Look,
have this ear of mine too — and he
rips off his right ear. No! The weigher, horrified,
declines and runs away.
He laughs sardonically: you're seeing ghoulish visions, old

Vine din viitor

Se învârte în jurul cântarului vechi, „e din al
doilea război mondial", are
autorizație de funcționare pusă la vedere, cât
mă costă? Dă din cap, încrezător,
se urcă, urmărește clapa de înălțime, pusă pe cap, cât
am? În ultima vreme am dat semne
alarmante de slăbiciune
și de împuținare. „Că tot ceea ce era sigur, a devenit
îndoielnic" — eu vin din viitor, din
al treilea război mondial, iubitule, îi spune celui care-l
cântărește. Război care i-a afectat cu
adevărat doar pe câțiva „ca mine", sceptici… Plătește,
din indolență, cu o medalie de război, pe
care abia o primise — n-am
bani la mine. Ești nemulțumit, cantaragiule? Uite,
ia și urechea asta a mea — își
smulge urechea dreaptă. Nu! Cantaragiul, îngrozit, o
refuză și o ia la fugă.
El râde, sardonic: ai vedenii macabre, bătrâne, îi

16

man,
he calls out and
glues his ear back in place with spit.

strigă din urmă și-și
lipește cu scuipat urechea, la loc.

Long forgotten

He turns back, closes and then opens
his eyes, is it true, could it be? The cow is grazing on the bank
of the river of death. — *How could you forget the cow there, among the weeds, since childhood, when you were eleven?* He can't remember
exactly how old he was
when he forgot the cow, so how come that he remembers precisely
about it now, in his old age?
He's gathering dried-up cow dung, to burn
in the stove. He

draws his right leg beneath him, sitting
in the shade and taking out food from his bag — with
a heavy feeling of restlessness,
fear and sadness that he had forgotten about the cow for such a long time. The cow
he left grazing on the bank of the
river in his childhood… No! He

Uitată din copilărie

Se întoarce din drum, închide și deschide
ochii, e adevărat, nu i se pare? Vaca paște pe malul
râului morții. — Ai uitat acolo vaca, în
buruieni, din copilărie, de la 11 ani? Nu mai ține

minte exact câți ani avea
atunci când a uitat-o, dar cum de și-a amintit tocmai

acum de vaca asta, la bătrânețe?
Adună bălegar de vacă uscat, să aibă ce să ardă
în sobă. Își

trage piciorul drept sub el, așezat
la umbră, și-și scoate mâncarea din traistă — cu
un profund sentiment de neliniște,
teamă și tristețe că a uitat de vacă atâta timp. Vacă

lăsată la păscut în copilăria lui pe malul
râului... Nu! Se

changes his mind, he's not hungry, he gets up. No,
it can't be. And he moves on,
hunched.

răzgândește, nu-i e foame destul, se ridică. Nu
se poate. Și pleacă mai departe,
cocârjat.

Nous

Wrapped in a cloth of dampness, in
scores and scores of cloth, a mummy: you terrify me, woman,
aren't you getting smothered? At least take your head out of it
— no

no, that's out of question, you are all
pigs, sneaks, burglars, cutthroats, and
if you were to show yourself, lurid, withered,
they'll throw you out of the pub: to have you go follow
into the future the deceased. I've been
there, I stay here, ready, wrapped in cloth,
relished with spices — a relic

of a marvellous antiquity, with plasma tongue. With
hidden sensitivity.
Nous.

Nous

Înfășurată în pânză de umezeală, în
zeci de metri de pânză, mumie: mă sperii, cucoană,
nu te sufoci? Scoate măcar capul — nu

scot nimic, voi sunteți toți
niște porci, codoși, spărgători, cuțitari, cărora
dacă li te arăți, pălită, trecută,
te aruncă pe ușa cârciumii: că să mergi să-i însoțești
în viitor pe cei decedați. Sunt
pățită, stau pregătită, înfășurată în pânză, dată
cu mirodenii — un vestigiu

al unei antichități de senzație, cu limbă de plasmă. Cu
simțire tainică.
Nous.

It's spring

The potato is spinning in its grave,
says he. Can you hear it? The word potato
keeps spinning in your head
at this late hour. It's 4 AM, let me
sleep. Oh,

the ugliness of emptiness — while you sleep. When
nothingness takes its revenge
and you loathe me. Here, where the gods of loneliness have fallen.

When you sleep, you're dead to me. He
claws his neck: do you hate me? He squeezes too hard,
blood gushes, he gets scared
and howls. He gets covered in blood and runs to the bathroom. Look how
you've blossomed over my corpse…

Have you gone mad? He kisses her. He tastes her blood. Then

E primăvară

Se răsucește în mormânt cartoful,
zice. Îl auzi? Ți
se răsucește ție cuvântul cartof în creier la
această oră. E 4, lasă-mă să
dorm. Ah,

urâciunea pustiirii — când dormi. Când
nimicul își ia revanșa
și tu mă urăști. Aici, unde zeii singurătății au apus.

Când dormi, tu mori pentru mine. Își
înfige ghearele în gât: mă urăști? Apasă prea tare,
țâșnește sângele, se sperie,
urlă. Se umple de sânge. Fuge în baie. Uite cum ai

înflorit pe cadavrul meu…

Ai înnebunit? O sărută. Îi gustă sângele. Apoi

21

he washes her neck. You're
a cruel beast of prey. It's spring, I'm sorry. I thought
you killed yourself: he
puts a band-aid on the wounds
left by the claws. "If you were to lead armies, you would lead
them into perdition.", she mumbled. At
this hour I would lead them to sleep, that's true…

o spală pe gât. Ești un
animal de pradă crud. E primăvară, regret. Am crezut
că te-ai sinucis: îi
pune un plasture pe rănile
lăsate de gheare. „De-ai conduce oști, le-ai conduce
la moarte sigură", bâiguie ea. La
această oră le-aș conduce la culcare, e adevărat…

What a nutter

He charmed him, he took him off his back and
left him at the metro entrance
on a tall stand — from where he can throw crumbs to
sparrows. How can this be?
Tens of sparrows have gathered in the crowded square,
like never before, he calls them
by name, what a nutter. You're the nutter, you, with your belly
full of screw bolts.
His fate weeps, he's always been ill-fated. He
couldn't find his place. He
loved a demon, lost its track and now
he's no good. Rather than nothing,
at least some. He thinks himself a leftover. At home
he constantly turns his face
towards the wall and rolls his eyes seeking out something…
Nothing can cure him. He lets
the days pass, feeding the sparrows — if
he's taken outside. Why don't you take him
to a discotheque? Where? You just don't get it. The rupture

Ăsta da nebun

L-a încântat, l-a dat jos din cârcă, l-a
lăsat la intrarea în metrou,
pe un stativ înalt — de unde aruncă resturi la
vrăbii. Cum de e posibil?
S-au adunat zeci de vrăbii, în plin centru, n-am
mai pomenit, le cheamă
pe nume, ăsta da nebun. Nebun ești tu, bă, cu burta
plină de șuruburi.
Îi plânge soarta, că n-a avut noroc. Nu
și-a găsit un rost. A
iubit un diavol, i-a pierdut urma și nu mai e
bun de nimic. Decât nimic,
mai bine ceva. Se consideră un rest. Acasă
se întoarce necontenit cu fața
spre perete și caută cu ochii dați peste cap… Nu-l
poate lecui nimeni. Lasă
zilele să treacă, dând resturi la vrăbii — dacă
e scos afară. De ce nu-l duceți
la o discotecă? Unde? Nu înțelegeți nimic. I s-a suit

has reached his heart. All he can see in front of his eyes is the leftovers from the slaughterhouse, dogs and birds scrambling for it. The dogs help him clear his mind.

vătămătura de la inimă. El nu vede în fața ochilor decât resturi de la abator, pe care se bat câinii și păsările. Câinii îi pun ordine în gânduri.

In an abandoned hut

out of their wits, beyond skirts of the acacia woods, in
an abandoned hut, deeply buried, in
their shared universe — in each other's arms,
struck down by love,
in an abode bound by silence. If it weren't for you
I would die, if you didn't love me…
By your side I have found salvation. Were you gravely ill? He
writes, in his mind:

heartfelt thanks for curing me of adultery, alcoholism,
hateful ties and bindings of sorcery.
She kisses him, bites his ear: we shall dream at night of what
is to happen the next day…
Now, if this hut were to crumble over us, no one
would know of it. The icons
from Hadâmbu Monastery would still shed tears of myrrh,
carrying out miracles into this world and
we would live together until the end of times on the other
world. In the haze of ignorance… They put

Într-un bordei părăsit

cu mințile pierdute, în spatele lizierei de salcâm, într-un
bordei părăsit, săpat în adânc, în
universul amândurora — unul, în brațele celuilalt,
doborâți la pământ de iubire,
într-un sălaș dator de tihnă. Dacă n-ai fi tu, aș
muri, dacă nu m-ai iubi…
Lângă tine m-am tămăduit. Ai fost grav bolnav? El
îi scrie, în gând:

mulțumiri pentru tămăduirea de preacurvie, de alcoolism
și de legături de farmece și de dușmănie.
Ea îl sărută, îl mușcă de ureche: vom visa noaptea ce va
urma să se întâmple a doua zi…
Acum, dacă s-ar surpa bordeiul ăsta peste noi, n-ar ști
nimeni nimic. Icoanele
la Mănăstirea Hadâmbu ar lăcrima cu mir în continuare,
săvârșind minuni pe lumea asta și
noi am trăi împreună până la adânci bătrâneți pe lumea
cealaltă. În pâcla ignoranței… Își pun la

to test each other's beauty,
on embers, remembering what they have lost
while tension rises.

Relishing, they start again: with shattered thoughts,
beyond skirts of the acacia woods, in
an abandoned hut… A tale. Until order is restored.

încercare frumusețea, reciproc,
pe jăratic, își reamintesc de ceea ce au pierdut
și-și ridică tensiunea.

Desfătându-se, o iau de la capăt: cu mințile pierdute,
în spatele lizierei de salcâm, într-un
bordei părăsit… O istorie. Până se restaurează ordinea.

Moulds

Voids, downwards spirals, loam moulds
of their spirits, broken,
broken since some have been called "Those
who can't be bought" — although others

have claimed that there was no need for such
animals. Animals crushed from
within, fallen in the abyss, nothing holy left?
The Devil himself asking us
to be humble, to keep
quiet in our corner and "not worry about anything of
importance, because he will take care of it" — out

of spite, left without a soul, moulds, only skin
and bones, moulds filled by the witch with the
water of the dead…

Matrițe

Goluri, căderi în spirală, matrițe de lut
ale spiritului lor, sparte,
sparte de atunci de când unii au fost numiți „Cei
ce nu se vând" — deși alții

au susținut că nu era nevoie oricum de asemenea
dobitoci. Dobitoci zdrobiți pe
dinlăuntru, căzuți în adânc, fără nimic sfânt?
Diavolul în persoană cerându-ne
să fim umili, să stăm
liniștiți în colțul nostru și „să nu ne ocupăm de nimic
deosebit, că se ocupă el" — dintr-o

silă de toate, rămași fără suflet, matrițe, numai piele
și os, matrițe umplute de vrăjitoare cu
apa de la morți…

Assaults of the evil one

The final overcast, my sins have caught up
with me. "This is not a creature of this world." They have taken
my claws and have cleared my path, up and down,
deepening the bed of the blood river —
assaults of the evil one. Why am I dragging out my suffering?
I was gathering garden patience near the fence when I got
grabbed, pulled into the yard — they have tied my hands and legs
with rope and have thrown me like a potato sack
in the attic. Sod them! Here,
they have cut my hair with a knife and have kicked me with
their fists and feet until I lost conscience,
asking why do I sleep with their father? Meaning…

Their father, the one that detects the values
of the radar frequencies of the tracking stations.
The whole affair between us has started
from a false point of view. We have... wandered
together in the land of the weakling,

Asalturi ale celui rău

S-a înnourat de sfârșit, m-au ajuns din urmă
păcatele. „Asta nu e făptură pământească". Mi-au scos
ghearele și mi-au limpezit cărările, în sus și în
jos, adâncind albia sângelui —
asalturi ale celui rău. De ce-mi mai lungesc eu boala?
Culegeam ștevie pe lângă gard, când m-am
trezit prinsă, trasă în curte — m-au legat cu sfoară de mâini

și de picioare și m-au suit cu sila, ca pe un sac, în
podul casei? Ducă-se naibii! Aici,
mi-au tăiat părul cu cuțitul și m-au bătut cu pumnii și
cu picioarele până n-am mai
știut de mine, că de ce mă culc eu cu tatăl lor? Adică…

Tatăl lor, care identifică valorile
frecvenței undelor radar ale stațiilor de urmărire de la sol.
Totul a plecat între noi de la
un punct de vedere fals. Că ne rătăcisem
împreună în ținutul molâilor,

of the silent Bakuba and of the wandering, of the merry baluba…

It must be so.

al tăcuților bakuba și în cel al pribegilor, veselilor baluba…

Înseamnă că așa trebuia să fie.

What he has come to be

He's climbing the Patriarchate Hill, for the
Resurrection of Jesus. He's dragging along
a huge book and the passerby are making way for him,
stopping out of mercy or maybe in mockery, staring
at him "this is how he behaves",
says a woman that
is spreading around such a lovely scent… What

I have come to be — nothing.
Nothing is the way it used to be, not even the light
inside of me, step by step
it has withdrawn in the subconscious and the word of the Lord
has lost its meaning… I was laying
on a cold table made of stone, at the morgue,
naked, there was a draft, when
I heard someone by the door: can you see how obedient he seems to be? You
wouldn't even guess that he is gone
to the other side, to see how things are over there. Then I

Ce a ajuns

Urcă pe Dealul Mitropoliei, la
Înviere. Târâie
un cărțoi după el, trecătorii îi fac loc, se opresc
plini de milă sau în bătaie de joc, îl
privesc lung, „acesta e modul lui de manifestare",
spune o doamnă care
împrăștie un parfum atât de plăcut… Ce

am ajuns, nimic.
Nimic nu mai e cum a fost, nici lumina
dinlăuntrul meu, încet-încet
s-a ascuns în subconștient și cuvântul Domnului n-a
mai avut nici un sens… Stăteam
întins pe o masă rece, de piatră, la morgă,
gol, era curent, când am
auzit din ușă: îl vezi ce cuminte pare că e? Nici

n-ai bănui că e plecat
pe lumea cealaltă să vadă cum e. După care am

30

noticed some
cries and felt an overwhelming regret, like
a drill in my abdomen — and I opened
my eyes. Now I can feel
that I was born again. This huge book stood
as a witness there,
on the other side — where the salt of the Earth
melts for everyone

and announces an ancestor's visit. For there is a circuit
in nature.

perceput niște
plânsete și am simțit o mare părere de rău, ca un
sfredel în stomac — și am deschis
ochii. Acum simt că
m-am născut a doua oară. Cărțoiul ăsta mi-a fost
martor acolo, adică
dincolo — unde sarea pământului se
topește pentru fiecare

și anunță vizita unui străbun. Că e un circuit
în natură.

Have a taste

There's a witches' knees-up on the roof of Cotroceni
Palace, in one of its corners, see?
He does. Love has thrown him
in the arms of a female demon, that's the only explanation.
Is he delirious? He's stopped believing in anything,
it's discouraging.
He would have liked to be an anarchist, to make decisions, not
just contemplate. He hears
that the number on a yellow bead
is higher than the one on a red bead. He's unhappy, he
waves his hand at the witches, one of them
waves back, he would have liked to be whipped naked
and run circles around their pyre. He knows, though,
that all this is nothing but an atrocious reflection
of past barbaric times… He's reached a
place of meditation, actually, from where
he can admire the beauty of the mother of all,

Romania. If it's not too much trouble. He's a simple man,

Ia și gustă

E o petrecere a vrăjitoarelor deasupra Palatului
Cotroceni, într-un colț al lui, vezi?
Vede. Inima l-a aruncat în
brațele unui demon feminin, numai așa își explică.
Nu delirează? Nu mai crede în nimic,
e descurajant.
I-ar fi convenit să fie și el un anarhist, să ia măsuri, nu
să contemple numai. Aude
că o mărgea galbenă are un număr mai
mare decât unul de pe o mărgea roșie. E nefericit, le
face cu mâna vrăjitoarelor, una dintre
ele îi răspunde, i-ar fi plăcut să fie biciuit în pielea goală
și să se învârtă în jurul rugului lor. Știe, însă,
că totul nu e decât o reflectare
atroce a unor vremuri barbare… A ajuns într-un
loc de meditație, de fapt, de unde
admiră frumusețea mamei noastre comune,

România. Dacă nu vă e cu supărare. E un om simplu,

inclined towards prejudice: he would give
the very shirt off his back to punish the oppressors. Right?
Wouldn't you rather awaken love inside you,
though? One of the witches makes a cross above
some powders prepared after a consecrated
recipe and hands them to him: "have
a taste, you've well versed in evil".

înclinat spre prejudecăți: și-ar da
și cămașa de pe el să-i pedepsească pe prigonitori. Da?
Nu vrei să trezești în tine dragostea,
totuși? Una dintre vrăjitoare face semnul crucii deasupra
unor prafuri pregătite după o formulă
consacrată, i le întinde: „ia
și gustă, tu ești familiarizat cu răul".

As far as the eye can see

Sitting by the window, she waits,
she doesn't know what for —taking in all she can see, spanning
over sandy landscapes, beaches, miles and miles
of deserted land and the Black Sea, although ahead of her
lies a huge garden with grass
a meter high and a wooded hill: but

no, no, because she can see even
the eggs of the sea birds hatching on the beach,
there. And that's not a hill, it's a wave,
an apocalyptic water wave. You say, isn't she out of her wits?
What do you mean, says the representative
of the society of oyster gatherers, a family friend,
in his 40s, who came on business,
madly in love
with her, by whom she secretly fell pregnant — why

would she be out of her wits? Just because
at the moment your faces are nothing but a sum

Cât cuprinde

Așezată la fereastră, așteaptă
nici ea nu știe ce — cât cuprinde cu privirea, acoperă
peisaje de nisip, plaje, kilometri
întregi de pustiuri și Marea Neagră, deși în față are o
grădină uriașă cu iarbă
înaltă de un metru și un deal împădurit: dar

ea nu și nu, că vede chiar
ouăle păsărilor marine care se clocesc pe plajă,
acolo. Și ăla nu e deal, e val,
val apocaliptic de apă. Ce ziceți, nu e sărită? Cum
adică, intervine reprezentantul
societății culegătorilor de scoici, prieten de familie,
la vreo 40 de ani, sosit cu afaceri pe aici,
îndrăgostit până peste
urechi, cu care ea a rămas gravidă în secret — de ce

să fie sărită? Numai fiindcă
în acest timp chipurile dumneavoastră se rezumă la

of full stops and lines drawn in the sand,
sketching eyes, eyebrows and mouth, that disappear
after the first storm?

puncte sau linii desenate pe nisip,
care figurează ochi, sprâncene și gură, ce dispar
la prima furtună?

He's Making a Hangman's Noose. What Do I Want?

My intuition organ is withering.
I can't feel the apartment I live in,
nor the street that I'm walking on, or the city —
that I despise. I am going blind,
"visibly". The objects are losing their intimacy; that
something that only I can perceive, can
it be perceived by everyone now? I can't even
perceive that divine stabbing in my abdomen,
that makes me pay attention to
"the artistic model". My flash
is diminishing. In vain
I keep these records, I am aware… At

48. Sitting on a mound. He was busy making a Hangman's noose
out of a horse hair rope,
a rope that was tied to one of the branches of the oak, returned
here after hundreds of years, thousands of loops,

Face lat la o funie. Ce vreau?

Mi se atrofiază organul presimțirii.
Nu-mi mai spun nimic nici apartamentul în care locuiesc,
la bloc, nici strada pe care merg, nici orașul —
pe care îl detest. Orbesc,
„văzând cu ochii". Obiectele își pierd intimitatea; acel
ceva nereceptat decât de mine, acum
e receptat de toți? Nu
mai percep nici măcar împunsătura aceea divină, din
abdomen, care mă face atent la
„modelul artistic". Mi
se împuținează cărnurile. Degeaba mai consemnez
toate acestea, sunt conștient… La

48 de ani. Așezat pe o movilă. Era preocupat să facă lat

la o funie din păr de cal,
funie legată de o creangă a stejarului, venit
până aici după sute, mii de ocoluri,

crossing from one side to another, never stopping
its rapid movements. Due
to an uncertainty, deserted by the overflows of writing…
Is he trying to end it? What a fool.

trecând dintr-o parte în cealaltă, fără să se oprească din
mișcările lui repezi. Datorat
unei nesiguranțe, pustiit de revărsările scrisului…
Vrea să o termine? E naiv.

Hermit

Lying on the moss-covered stone, not far from the sheepfold
with the sheep that were run over by the train, full of
weak-minded spirits — from where you can now hear that: the
water of Bistrita was completely delayed before
the old man, the "illuminati" one,
would go down stream on his raft. Lying — vicious

and disdainful, a little angel. Lying-standing.
What other damage will
he do? Standing on the moss-covered stone, "the inspector
of darkness started drumming:
tom-tom". I didn't believe it until I saw you. Standing! The erudite

from the nearby villages
have come to him
to ask for a moss-covered stone reading, not a star reading,
lying-standing. After

Ascet

Culcat pe mușchiul pietrei, nu departe de stâna cu
oile călcate de tren, plină de spirite
grele de cap — de unde se aude acum că: apa Bistriței
era cu totul zăgăzuită înainte de a pleca
la vale cu pluta
șontorogul ăla pocit, „iluminat". Culcat — sălbatic

și disprețuitor, îngeraș. Culcat-sculat.
Oare ce stricăciuni va
mai face? Sculat pe mușchiul pietrei, „inspectorul
întunericului începu să bată
tam-tam". N-am crezut până nu te-am văzut. Sculat! La

el veniseră cunoscătorii de carte din
satele locului să-l
roage să le citească soarta în mușchiul pietrei, nu în
stele, sculat-culcat. După

all the churches here have been turned
into stables through the sorcery
of some Russian spells. As I was saying, they
have come under the candle lights — inspired by the hermit's
sight, two days before he passed away.

ce bisericile de aici fuseseră transformate
în grajduri prin puterea
unor vrăji ruseşti. Cum zic, veniseră
la lumina de ceară — inspiraţi de privirea ascetului,
cu două zile înainte să moară.

Bless you, father

His memory is playing tricks on him, it's a misleading
inner force — if only he doesn't end up in an
insane asylum. Fallen
into disgrace. He's strolling high up: a red
dot now, another evil. Why red? Following
the technique of self-restrain. Isn't this the prelude to exaltation?
He sees the furnaces of hell: don't leave me,
look how the demons are coming to take me… Rebelled

against authority. What is that
he hears from the depths? For his memory is nothing but a grave
and it is better to pass by graves without uttering
a word. "For mind
needs always ponder?" In all honesty, now he
feels content that some of those that pretended to be saints
are getting arrested now. Is there a censorship
of passions? Through practice

Sărut mâna, părinte

Îl înșală memoria, e o forță internă
care îl dirijează aiurea — numai de n-ar nimeri în
casa de alienați. Ajuns
cum e în mizerie. Se plimbă pe sus: e un punct
roșu acum, alt rău. De ce roșu? Urmând
practica stăpânirii de sine. Nu e preludiul unei exaltări?

Vede cuptoarele iadului: nu
mă lăsați, uite cum vin diavolii să mă ia… Răzvrătit

împotriva autorității. Ce tot
aude din adâncuri? Că mormânt îi e memoria

și e mai bine să treci pe lângă morminte fără a spune
o vorbă. „Că mintea
trebuie să mediteze continuu"? Sincer, acum îi provoacă
o stare de mulțumire faptul că sunt arestați
unii dintre cei ce aveau reputație de sfinți. E un control
al pasiunilor, la mijloc? Prin exercițiu

and renunciation. Why aren't
the public intellectuals protesting against it? At least
those within the hierarchy.
The arriviste. Their idols are getting arrested, right? Such disdain…

și renunțare. De ce
nu protestează intelectualii publici? Măcar
cei acceptați în structuri.
Profitorii. Le sunt arestați idolii, nu? Cât dispreț…

Magic, astral travelling. The souls
have become more visible. What are you waiting for? Go hide out
this week, so you can fast,
and come back to confess, I will give you holly water. Within you
there's a light like no other. Can you feel it? Bless you,
father, my memory is playing tricks on me.

Magie, călătorie astrală. Sufletele
au devenit mai vizibile. Tu ce aștepți? Ascunde-te
săptămâna asta, să poți posti
și vino la mărturisire, îți voi da agheasmă mare. În tine
e o lumină ca niciuna. O simți? Sărut mâna,
părinte, pe mine mă înșală memoria.

Is it worth it?

Barked walls, peeled of paint, raw skins
all around — is it
worth it? You keep appointing meetings here and
look what's left behind

us, we are formidable particles that
annihilate each other,
liberating malevolent energies — followed by the
ultimate shattering: some will bathe

in cinnamon, others will eat it. The ultimate shattering
of the cinnamon? You're rolling
on the floor laughing, I thought we were talking about something
else entirely, of something cosmic,
aren't you coming from the Old World? Do you mean any harm
to me? You, a figure
hollowed on the inside,
stumpy, only filters that

I stealthily fill with love potions…

Nimic nu merită?

Pereți coșcoviți, vopsea cojită, piei
jupuite în jur — nimic nu
mai merită? Îmi tot dai întâlnire în acest loc și
iată ce rămâne în urma

noastră, suntem particule fenomenale care
se anihilează reciproc,
eliberând energie cu influențe nefaste — urmează marea
sfărâmare: unii se vor parfuma

cu scorțișoară, alții o vor mânca. Marea sfărâmare
a scorțișoarei? Râzi cu mâna
pe burtă, credeam că e vorba de cu totul
altceva, de ceva cosmic,
nu vii din Lumea Veche? Mi-ai pus gând rău? Tu, figură

golită pe dinlăuntru,
bondoacă, numai filtre, în care eu torn pe

furiș tot felul de licori de amor…

In contact with mercury

White tulips, up the sleeves, hanged
in the dirty hands of
the old lady that yells that she has been raped, that has come from
the park to the bus station, come help "there was a man
disguised as

a strawman, some self-important, one that barely escaped jail!"
Her skirt is torn, "the horse pulled on my skirt,
the drunkard was driving
a carriage"… In the park? Maybe he wanted

to snatch you, dear, laughs it off a newspaper vendor,
and you found it fitting
to resist: "I yelled! If you don't stay still, said he… He
wanted to feed me to the carnivore
plants in the king's botanical garden"…
Can you understand any of it?
We understand, of course, they nodded, cracking

În contact cu mercurul

Lalele albe, trase pe mânecă, spânzurând
în mâinile murdare ale
bătrânei care urlă că a fost violată, venită din parc în

stația de autobuz, săriți, „era un bărbat
deghizat în

sperietoare, un închipuit, unul scăpat de la mititica"!
Are fusta ruptă, „calul a tras de fustă,
că a venit bețivul cu
o șaretă"… În parc? O fi vrând

să te răpească, maică, râde un vânzător de ziare
și matale ai găsit cu cale să
te împotrivești: „Am țipat! Dacă nu stai, a zis… Voia
să mă dea de mâncare la plantele
carnivore de la grădina botanică a regelui"…
Înțelegeți ceva?
Înțelegem, cum să nu, dădură din cap, trosnind

their knuckles, bored, all
those who gathered, the slowcoaches,
removed one by one: just like when
white sulphur, corrupted and
incandescent, comes into contact with
mercury, in a fetid soil, and turns into iron…

degetele la încheieturi, plictisiți, cei
adunați, gură cască,
îndepărtați unul câte unul: e ca atunci când
sulful alb, corupt și
incandescent intră în contact cu
mercurul, în pământ fetid și se produce fier…

I love you

I live for myself and through myself, old pirate, not
for you, nor through you. And
I do not wish to steal anything, or hide,
or roam the gulf stream,
which turns upside-down the climate of Europe.
I do not even intend to present the salt, the sulphur
or the mercury residing inside of me
as soul. I am not the centre of all things, nor the
circumference. I want to say
that I am aware of my limitations and outside
constrains. I have no
limitless power and no
secret ritual of mine: I am a kind-hearted man,
not a despicable one. Do not
fear me, please. I am not praised by the angels. I
have thought that I will never see you again,
as the terrible creatures of evil
and chaos keep fighting against me,
endlessly. Now

Te iubesc

Trăiesc pentru mine și din mine, bătrâne pirat, nu
pentru tine și nici din tine. Și
nu vreau să fur nimic, să am ce să ascund,
nici să străbat
curentul golfului, care dă peste cap clima în Europa.
Nici n-am de gând să prezint sarea, sulful
și mercurul din mine sub forma
spiritului. Nu sunt eu centrul tuturor lucrurilor și
nici circumferința. Vreau să spun
că sunt conștient de limitele mele și de determinările
din afară. Nu am nici o putere
nelimitată și nici
un fel de ceremonial al meu: sunt un barbar milostiv
și nu sunt demn de dispreț. Nu te
teme de mine, te rog. Nu mă proslăvesc îngerii. Am
crezut că n-am să te mai văd niciodată,
ființele groaznice ale răului
și haosului luptă împotriva mea în continuare,
nu iau nici o pauză. Acum

45

I am in a plane that I have left, I don't know how:
I am and I am not.
Do you understand my mental state?
I am testing it on myself, I am crossing
through myself to get from God to
things… Other travels await me. I have ruined
a night that could have been delightful for you, right?
I love you.

sunt într-un plan pe care l-am părăsit, nu știu cum:
sunt eu și nu sunt.
Înțelegi starea mea mentală?
Fac experiențe pe propria-mi piele, trec prin mine
pentru a ajunge de la Dumnezeu la
lucruri... Mă așteaptă alte călătorii. Ți-am stricat o
seară care ar fi putut să fie plăcută, nu?
Te iubesc.

How happy they are

Stark-naked children are bathing in the
fountain — such a scorching day, and you, flustered,
get closer to the fountain, wave to the
children and offer them popcorn, you
have bought three bags, "how happy they
are", see how easy it is? Your eyes flash
red. Here, where no one
shies away from onlookers and there are no lechers
lurking around? You turn

the page of the journal — today is pouring, what
a gloomy day, and the fountain,
the centre of a funerary cult, is gushing out
over a wide barren surface,
bordered, tomorrow there will be so much exasperation,
mouldiness and solitude
around here. Yesterday there was only joy. Any remedies? As you

Ce fericiți sunt

Copii goi în bazinul fântânii
arteziene fac baie — e caniculă, tu, surescitată,
te apropii de fântână, le faci
semne copiilor și le întinzi floricele de porumb, ai
cumpărat trei pungi, „ce fericiți
sunt", vezi ce simplu e? Îți strălucesc ochii
roșii. Aici, unde nimeni nu
se teme de priviri și nu există desfrânați ascunși
prin preajmă? Întorci

fila jurnalului — azi plouă torențial, ce zi
mohorâtă, fântâna
arteziană, centru al unui cult funerar, se revarsă
pe o vastă suprafață liberă,
limitată de borduri, mâine va fi atâta exasperare,
mucegai și solitudine
pe aici. Ieri era numai extaz. N-ai ceva leacuri? Că tu

have never edged away from
fooling around whenever given the chance and invoke the devil
all of a sudden — is
this a curse? That you only wish to appease
your soul…

nu te dai în lături să-ți
faci de cap în continuare și să invoci diavolul
când ți-e lumea mai dragă — e
un blestem? Că nu vrei decât să-ți satisfaci
sufletul…

Such a young face

300 RON today, 300 — with her hand stretched, she
sits on the concrete border of the fence,
in front of the History Museum of Bucharest, a beggar with a turban. Each day it is changing
colours. Does she have a turban from the museum's collection?
What century did it come from? It's an X-ray bridge.

The beggar? You can see her amid murky
woods… You smile faintly whenever you
pass her by, are those tears in her eyes? She makes you feel barren,
seems to be in her twenties, honest, pretty, you get obsessed,
in vain you try to ignore her: today she is asking for 300 RON, yesterday
is was just 200. "I'll make myself useful when things
will go bad for you too." She's not planting crosses with what she gets,
she praises the bride's dress, the bride that
died young… She's lethargic, drained, hopeless.

E o figură tânără

300 de lei azi, 300 — stă cu mâna întinsă, așezată
pe bordura de ciment a gardului,
în fața Muzeului de Istorie a Capitalei, cerșetoare cu turban. În fiecare zi își schimbă
culoarea. Are un turban din recuzita muzeului? Din
ce secol vine? E o punte de radiații.

Cerșetoare? O descoperi într-un peisaj de păduri
înecate… Surâzi în fiecare zi când treci
prin fața ei, are lacrămi în ochi? Lasă o senzație de gol, la

20 de ani, cumsecade, drăguță, te obsedează,
degeaba încerci să o ignori: astăzi cere 300 de lei, ieri

cerea 200. „Că ți-oi prinde și eu bine când va
fi mai rău de tine". Ea nu sădește cruci, cu banii primiți,

ci aclamă toaleta miresei, care a fost
moartă de tânără… E apatică, fără puteri, fără nădejde.

The one that loves her has sent her, about a year ago,
in custody, a cherub.

Cel ce o iubește i-a trimis acum un an, în
custodie, un heruvim.

Crushing grapes

He's turning a lever, crushing grapes, the few they gathered
this year, atop the wood tub, in
tune with the gypsy
music, without even wanting to, he remembers: across the street,
an orchestra — which has been brought to bless
a new home,

"the gypsies used to have money", they would gather bottles, go
through the villages with a cart pulled by horses,
empty bottles,
empty bottles, they would shout, we buy old iron, and the peasants
would come out and take instead rubber balls or
pans, cauldrons, sticky things, that leave slobber,
halva, ntzzz… Nowadays, the gypsies are making money abroad.

Strivește struguri

Învârtește o manivelă, strivește strugurii, puțini făcuți
anul ăsta, deasupra căzii de lemn în
ritmul muzicii
țigănești, fără să vrea, își amintește: peste drum, o

orchestră — era adusă pentru sfințirea
casei noi,

„aveau țiganii bani", strângeau sticle, mergeau

la sate cu căruța trasă de cai,
sticle goale,
sticle goale strigau, cumpăr fier vechi, și țăranii ieșeau

la poartă și luau în schimb mingi sau
cratițe, ceaune, luau lucruri lipicioase, care lăsau bale,
halvițe, ţ̦ţ̦ţ̦… Azi țiganii fac bani în străinătate.

He straightens his back, groans: his head is
covered by a snow hood that falls over his eyes and an
ice girdle that keeps
his soutane in place, he shakes. You thought it would go downhill. Have
you ever seen anything like it? Snow in October? What can I say,
such a pity — "human life —
dump".

Își îndreaptă șalele, icnește: are pe
cap o glugă de zăpadă coborâtă peste ochi și o
cingătoare de gheață care
îi strânge sutana, se scutură. Socoteai că o ia la vale. Cine
a mai pomenit să ningă în octombrie: ce să zic,
mare nenorocire — „viața omului este
jilavă".

She runs

She turns around, thinking about
delights
of the soul, shaken on the inside. She hears clearly: „Is there
anyone that repents?" — or so it seems.
She opens her eyes wide, from now on only bad
instincts will guide me, I know it…

She looks and she can't take her eyes off it:
crows' nests in the blooming acacia trees. The scent of acacia
turns her legs weak, the crows
screech that there's a place here
where she can rest in peace —
but not now. Where am I? In heaven?
„You, a human from
the other side, here?" She,

the one that runs away from memories.

Fuge

Întoarsă din drum, la gândul
desfătării
sufletului, zăgăzuită în sine. Aude bine: „E cineva
care se căiește?" — sau i se pare.
Deschide ochii mari, de aici înainte doar apucăturile
cele rele îmi vor mai fi călăuze, știu…

Privește și nu se mai satură:
cuiburi de ciori în salcâmi înfloriți. Mirosul de salcâm
îi înmoaie picioarele, ciorile
îi cârâie că aici e un loc în care poate să
se sfârșească în tihnă —
dar nu acum. Oare unde am ajuns? În rai?
„Tu, om de pe
tărâmul ălâlalt, pe aici"? Ea,

care fuge de amintiri.

Three

Restlessness, on a knife-edge, ignorance,
he should set to work, he hears from afar: "now
I am entering the room and what do I see, my lover
is writing me a poem", is he serious? He glances up
from the paper and sees the broom with the
seeds and the sunflowers — in fields, up to the sky,
above the maize, "c'mon, chin
up", leave behind the regrets
and the bundle of nerves! His adrenaline
is rising, he stealthily leaves his inner tomb
again, full of organs:

three stray dogs are barking at him, one grabs him
from behind, bites into the calf
of his left leg, that's the last straw. He curses. He moves
to the other table — where the gifts for the baptism
are lined, to choose, too far away
in time: brandy, bread,
sausages, tow, money from the past century…. This

Trei

Nelinişti, inimă în pioneze, ignoranță,
ar trebui să se apuce de altceva, aude de departe: „acum
intru în cameră şi ce văd, iubitul
meu îmi scrie o poezie", om serios e el? Ridică
ochii din hârtie şi vede mătura cu
semințe şi floarea soarelui — în lanuri, crescute cât o
zi de post, deasupra păpuşoiului, „hai, sus
moralul", lasă în urmă părerea de rău
şi masa de nervi zdruncinați! Îi
creşte adrenalina, iese iar pe furiş din mormântul
lui interior, plin de organe:

îl latră acum trei câini vagabonzi, unul îl atacă
pe la spate, îl muşcă de pulpa
piciorului stâng, asta-i mai lipsea. Înjură. Se mută
la cealaltă masă — unde stau
înşirate darurile de botez, să aleagă, întors iar prea
tare în timp: rachiu, colaci,
cârnați, fuior, bani din secolul trecut… Nu

can't be, he must have miscounted the years, he met
with three of those that
imitate him. He shrivels, growls. I has been three
generations since then, three rows of banners,
goodness gracious:
have you turned over and bitten me?
I, cause you were bored stiff of walking alone.

He rakes up the coals in the heart, to bring him luck.

se mai poate, a greșit numărătoarea anilor, s-a întâlnit
cu trei dintre cei care
îl imită. I se zbârcește iar grumazul, mârâie. Au trecut trei
generații de atunci, trei rânduri de prapuri,
ce mama dracului:
tu te-ai dat de trei ori peste cap și m-ai muşcat?
Eu, că-ți era urât să mergi singur.

Scormonește în cărbunii din vatră, să-i aducă noroc.

At the wake

Lost among the painted saints, kissing right
and left: can they
help? What are you asking for? You summon them, apologise
for bothering, but you don't feel a thing —
better to pray to your own dead,
you light candles for them, starting with
Mihai Eminescu, his talent must still be lingering
around: or at least
the madness of his times. You go into the church's yard, you
steal a glance at the nuns
wearing manly footwear, at the green cloth of the
priest, at the birds singing into the microphone:
cause you must endure, as you are, a no one. Here

for the wake. You stop in front of a speckled
flag. You give yourself
over: you are, after all, just a prey. The hunters
are behind the trees, the stone crosses,
the wells. Apparitions? The Devil's work? Signs of the fluids of

La hram

Pierdut printre sfinții pictați, sărutând în stânga și
în dreapta: pot
ei să te ajute? Ce le ceri? Îi somezi, îți ceri scuze
pentru deranj, dar nu simți nimic —
tot la morții tăi trebuie să-ți întorci rugăciunea,
aprinzi lumânări, începi cu
Mihai Eminescu, talentul lui trebuie să fi rămas pe
lumea asta: sau măcar
nebunia vremii lui. Ieși în curtea bisericii, tragi cu
ochiul la măicuțele
încălțate cu pantofi bărbătești, la straiele verzi ale
preotului, la vrăbiile de la microfon:
că trebuie să înduri, fiind ce ești, un nimeni. Venit

la hram. Te oprești în fața unui steag
bălțat. Te lași în voia
zilei de azi: ești, oricum ai lua-o, o pradă. Vânătorii
stau după copaci, după crucile de piatră,
după fântână. Năluci? Lucruri necurate? Semne ale fluidelor

future happenings? What could they be? You see
tiny flickers. What did you turn into after 50 years? A nest
of fear. You are your own hunter — here. If

I were you, I would flee
towards an unknown destination: why not
try your luck again?

unor evenimente din viitor? Ce-or fi? Vezi
mici licăriri. Ce-ai ajuns după 50 de ani? Un cuib al
fricii. Îți ești propriul vânător — aici. În

locul tău aș fugi
imediat într-o direcție necunoscută: de ce
să nu-ți încerci iar norocul?

Great reactions

Soldiers on guard, on the outskirts, where's the armoury,
barking at the dogs, barking along with the
stray dogs, the dogs are barking at the soldiers. "Attention!"
Forward!",
they chase after each other: soldiers after
soldiers, soldiers after dogs, dogs after soldiers and dogs
after dogs, from one mental brink to
the other. After the inner blizzard,
isolated in the middle of nowhere, buried in snow. How they
are.
How are they? Shilly-shally.

Projected in the past, crude brick
structures, on
a mound that dominates the plane. On a giant
tomb! In their own backyard — hostile
the departed… Today, soldiers shot by others, soldiers
shot by dogs, dogs
shot by soldiers and dogs shot by dogs —

Mari reacții

Soldați de pază, în lizieră, unde e depozit de muniții,
latră la câini, latră împreună cu
câinii vagabonzi, câinii latră la soldați „Drepți!
Înainte marș!",
se aleargă unii pe alții: soldații pe
soldați, soldații pe câini, câinii pe soldați și câinii
pe câini, dintr-o parte în alta a barajului
psihic. După viscolul
sufletesc, izolați în plină câmpie, înzăpeziți. Cum sunt.

Cum sunt? Ba-s câr, ba-s mâr.

Proiectați în trecut, structuri de cărămizi
crude, pe
o ridicătură ce domina câmpia. Pe un mormânt
uriaș! La ei acasă — ostili
morții… Azi, soldați împușcați între ei, soldați
împușcați de câini, câini
împușcați de soldați și câini împușcați de câini —

today as well, resurrected near
an air drain of the inferno. This drain where
great chemical reactions are happening…

tot azi reînviați lângă
o răsuflătoare a infernului. Această răsuflătoare unde
se petrec mari reacții chimice…

She hovers

At night, in the country, she hovers around the hearth of the
home, that has simmered her youth, she has poured
so many love potions on the flames, she has
cast spells, and what for? She remained lonely. Today
she is her own judge,
in heaven: for ten years he harassed the life out of her, the
president from Bucharest, damn her telly,
she would think him her lover and that he was beating her for
frolicking with every Tom, Dick and Harry,
she would lure them on the outskirts, on the main road, in hell.
Cause her soul has both heaven and hell. More precisely,
she was trying to reach the one above, she was practising,
she was displaying her qualities and appeasing
her drives. She sighs: good grief… she would like to throw
away all the worldly bounds,
but no one calls for her to stand by their side, the president
thinks she's a which, he burns sulphur
under her chin, her arms, her toes, her
"secret parts". Have mercy,

Dă târcoale

Ea dă târcoale noaptea în jurul vetrei de acasă, la țară,
care i-a ars la flăcări mici tinerețea, a turnat
pe foc atâtea băuturi de dragoste, a
făcut farmece, și pe cine a interesat? A rămas singură. Azi
își e propriul judecător,
în rai: zece ani din viață i-a mâncat președintele de la
București, crăpa-i-ar televizorul,
și-l imagina iubit și că o bătea fiindcă-și făcea de cap cu

cine apuca, îi agăța la lizieră, la șosea, în iad. Că
sufletul ei are iad și rai. Mai exact
încerca așa să înainteze către cel de sus, făcea repetiție,
își desfășura calitățile și-și mai zăgăzuia din
cele josnice. Oftează: mâhnire, tu…. I-ar plăcea să-și arunce
la gunoi toate legăturile pământești,
dar n-o cheamă nimeni să-i stea alături, președintele
o consideră vrăjitoare, îi arde sulf
sub bărbie, la subsuori, la degetele de la picioare, la
„părțile secrete". Fie-ți milă de mine,

60

Lord! At night,

she hovers around the hearth she left behind…

Doamne! Noaptea,

ea dă târcoale în jurul vetrei de unde a plecat…

Up above, to testify

Uphill on a path swept by the souls of those departed,
then downhill through breast high snow,
through which you frantically swim — shepherded from start
to end by the reddish dog of hope,
with a foxy muzzle, you'll
make it in the end. Mounted up the pick,
ready to testify.
Raised and lowered from the deathbed, from the sanatorium.
"It

was God's will." Just
a little more, your memory is hostile, you bear down
upon yourself, with great care, under the snow there's
ice, you slip, you collapse, close your eyes,
cling to a tree, discover
a cave on your right, you'll spend the night here.
You dip in wine a piece of crusty bread.
If only you would get there
by tomorrow, before you cause a disturbance.

Până sus, să depui mărturie

Urcuș pe o cărare măturată de sufletele celor duși,
apoi coborâș prin zăpada până
la piept, prin care înoți înnebunit — însoțit de la început
până la sfârșit de câinele speranței, roșcat,
cu bot de vulpe, că
până la urmă vei reuși. Cățărat până în vârf,
pregătit de acum să depui mărturie.
Urcat și coborât din patul de moarte, din sanatoriu. „Iaca,

așa a vrut Cel de Sus". Mai
ai un pic, memoria îți e ostilă, te năpustești înlăuntrul
tău, ai mare grijă, sub zăpadă e
gheață, aluneci, te prăbușești, închizi ochii,
te agăți de un copac, descoperi
o peșteră în dreapta, aici îți vei petrece noaptea asta.
Înmoi în vin o bucată de pâine uscată.
Ce n-ai da să ajungi
până mâine, înainte să dai naștere la perturbări.

Hope for what we could still be

In the yard of the Observatory there's a smothering
smoke, the leaves of the past year
are burning: they wink, most definitely an abyss

should have opened up now between who
I was and who I am now, oh. In March, full
wrath, when it hardly comes back the hope for what
we could still be. You look through the lunette. In this place,

above us, is the good,
thank heavens. Here, where we sit upon what
has collapsed, layers upon layers, ancestors
upon ancestors, zodiac upon zodiac, abyss
upon abyss… Won't you come a chat with me for a bit?
With you? You discern his features: he sips his
wine, propped against his spear. If only

he would keep his temper. Can't we do something for his
great image, just received?
Wholeheartedly.
"As there's nothing we can do, let's part ways in silence."

Speranța în ceea ce-am mai putea fi

În curtea Observatorului Astronomic e fum
înecăcios, ard frunzele anului
trecut: îmi faci cu ochiul, în mod cert un hău

trebuia să se cască acum între ceea
ce am fost și ceea ce suntem, of. În luna martie, în plină
urgie, când abia învie speranța în ceea
ce-am mai putea fi. Te uiți prin lunetă. Pe acest loc,

deasupra noastră, se află binele,
mulțămim dumisale. Aici, unde stăm cățărați pe cele
năruite, straturi-straturi, înaintași
peste înaintași, zodiac peste zodiac, abis
peste abis… Nu veniți oleacă să stați și cu mine de vorbă?
Cu tine? Îi deosebești trăsăturile: își soarbe
vinul, răzimat în suliță. Numai

să nu se tulbure cu firea. Nu putem face nimic pentru
marele lui chip, abia primit?
Cu toată osteneala.
„Cum nu putem face nimic, să ne depărtăm în tăcere".

Cold is coming

Ununderstood sadness, autumn is playing up to him, it
is a fight for destruction. Cold
is coming. The stress is on the corporality, on amassing
polarities. On ugliness.

Tired, forced to stop and lie down
in the land haunted by the souls of those departed in search
of a better world and never returned to
Romania, turned into slaves abroad. On a sunny day:
tired, he fell asleep and sunk
60 cubits into the ground, that's how heavy his body has
become. He fell asleep loaded with the souls of all the
dead in his family. Now he should have
woken up well-rested and
ready to fight, but he doesn't wake up anymore, he passes from
one land to another. he hears the tolling of all the bells, word
spreading like the wind, that his good thoughts
have died out… He restrains himself, still, he doesn't reach for
the sword, to cut off the head of those asking

Vine frigul

Tristeți neînțelese, toamna îi cântă în strună, este
o luptă pentru a putea distruge. Vine
frigul. Accentul cade pe corporalitate, pe masarea
polarităților. Pe urâciune.

Obosit, obligat să se oprească și să se întindă
pe câmpul bântuit de suflete ale celor plecați în căutarea
unei lumi mai bune și nemaiîntorși în
România, deveniți sclavi în străinătate. Într-o zi cu soare:
obosit, a adormit și s-a scufundat
cu 60 de coți în pământ, atât de greu îi devenise
corpul. A dormit încărcat cu toți
morții din familia lui. Acum ar fi trebuit să
se trezească odihnit și
gata de bătălie, dar nu se mai trezește, trece dintr-un hotar
în alt hotar, aude sunând toate clopotele, vestea s-a
răspândit asemenea vântului, că i s-a
stins gândul bun… Se stăpânește, totuși, nu pune mâna
pe sabie, să le taie capetele celor care

for his submission. He would have liked to hear "welcome back, I was starting to
get sick of the mission you gave me", that he kept his word.
He is sunken in meditation.

Ununderstood sadness, blocked energies
and no technique of streamlining excitation… Cold is coming.

îi cer să se supună. I-ar fi plăcut și lui să audă că „bine te-ai întors, începusem să mă
satur de misiunea ce mi-ai dat-o", că s-a ținut de cuvânt.
E scufundat în meditație.

Tristeți neînțelese, energii blocate
și nici o tehnică de fluidizare a excitațiilor… Vine frigul.

At 10 p.m.

He passes by the railway station with the
lantern lit, the lantern stolen from the dead-end
railway, scaring the dispatcher. He passes by and
asks again where the bloody hell should he go to reach the forest
through which he was dragged in chains, for
political reasons.
Bless his soul — cut by the train then, escaped, when?

Long ago. Blonde, with a short moustache
and with a top hat,
unknown — you can't see him from where you're standing, come
here, by the window at the end of the
floating tunnel. At 10 p.m., when is detached
the last hawser that
still ties us to the bank of the river.

The river of forgetfulness.

La ora 10 seara

Trece prin fața gării cu felinarul
aprins, felinar furat de la capătul liniei moarte de cale
ferată, speriind impegatul. Trece și
întreabă iar pe unde naiba se ia să ajungi la pădurea

prin care a fost el purtat în lanțuri, din
motive politice?
Săracul — tăiat de tren mai apoi, evadat, când?

Odinioară. Blond, cu mustața
scurtă și cu joben,
necunoscut — nu-l puteți vedea de unde stați, veniți

aici, la fereastra de la capătul
tunelului plutitor. La ora 10 seara, când se desprinde
ultima parâmă care
ne mai leagă de stâlpii de pe malul fluviului.

Fluviu al uitării.

Simmering

Things are getting out of hand, there's so much slacking and
farce, I got suspended, the dogs at the Cotidianul newspaper
are still barking at me, to this day, the cloud
of evil looms over my head since September 1997. Do you see
that smoking fire at a distance? It's in
response to another fire, that of
March 1998, nothing stops you from ending this
adventure. Isn't it time to
count the silver? You look

back: desertion,
rebellions, rivalries, adversities. You look ahead: all
your acquaintances have returned to their
places, at the front of the caravan. You're the only one left
behind, "in the Orient". Around here, where the enigma,
just as the wondering…. It's a psychological

transfer. I'm dreaming that I'm sleeping in a tent made of goat
hides. I hear: "You're

La foc mic

Se precipită lucrurile, e atâta delăsare și
farsă, am rămas suspendat, câinii de la ziarul Cotidianul
mă latră și azi, nourul
răului se ține de capul meu din septembrie 1997. Vezi
focul acela fumegând în depărtare? El
răspunde altui foc, al
lunii martie 1998, nimic nu te stânjenește să pui capăt
acestei aventuri. N-a sosit vremea să-i
cântărim argintul? Te uiți

înapoi: dezertări,
răzvrătiri, rivalități, adversități. Te uiți în față: toți
cunoscuții s-au dus la
locurile lor, în fruntea caravanei. Numai tu ai mai rămas
în urmă, „în Orient". Pe aici, pe unde enigma,
ca și rătăcirea… E un transfer

psihologic. Visez că dorm în cort de piei de țap. Aud: „Ești

marked by the devil, don't move".
My picture is taken, what else do I have left? I make new threatening gestures, with
ardent embers — why aren't you throwing stones at me?
Why aren't you strangling me?
Maybe because your time is not up yet? Well, what could it be?
What's the score?

însemnat de diavol, nu te mișca".
Sunt fotografiat, ce mi-a mai rămas? Fac noi gesturi amenințătoare, cu
tăciuni aprinși — de ce nu aruncați în mine cu pietre?
De ce nu mă strângeți de gât?
Poate fiindcă nu ți-a sosit ceasul. Măi, ce să fie? Cum îi socoteala?

What did he mean? No one understood

They burned scented wood at his legs, mowed the
grass in the cemetery, gave him
an honoured place among those who do not wish
to know of anyone or anything.

40 days later they made a puppet out of the mowed,
dried grass, set it on fire, at
his request, and
held a pardon of sin sermon. But it was all
for nothing. They were all trembling,
terrified, still, at every step, that they will
stumble upon the abyssal depths
of his murky soul, which have stayed alive,
still able to pull them under. The truth was

that they were thinning out each day, silently, and no one knew
why. There was a thorn in their
hearts. All this while,
from up above, they could constantly hear the laughter

Ce voia să spună? Nu-l înțelegeau

Au ars lemn mirositor la picioarele lui, au cosit
iarba în cimitir, i-au făcut
loc de cinstire între cei care nu mai vor să
știe de nimic și de nimeni. La

40 de zile i-au făcut un manechin din iarba
cosită, uscată, i-au dat foc, la
rugămintea lui și
i-au ținut o rugăciune de afurisenie. Dar tot
degeaba. Tremurau toți,
înfricoșați, în continuare, la fiecare pas, că vor
întâlni în cale marile lui adâncimi
sufletești mlăștinoase, care rămăseseră vii pe aici,
în stare să-i tragă la fund. Adevărul

fiind că se răreau pe zi ce trecea, pe nesimțite, și
nu știau de ce. Un ghimpe le stătea
pe inimă. Asta, pe
când, de pe o înălțime de aer, se auzeau permanent râsetele

of the dead, calling at them: only
memories! "Only memories repeat
just so, from the beginning
of time"…

mortului, care le striga: doar
amintirile! „Doar amintirile se repetă
întocmai, de la începutul
timpului"…

Read to me

Take this cup of loneliness away from me.
Rest your hand on my forehead.
It burns — read in my eyes the ad: "Authorized
agent". Slide down to my
mouth, kiss me. Relieve the tension of the white hair,
stay with me for a piece of bread baked
in the heart, right on the ashes. In the

ashes of my ancestors. Seated on a
platform, only souls,
in a land full of poetry, after we landed
together from the boat.
The boat in which we put some lit embers,
firewood and
fishing baskets, before crossing the river of
woe, which both hurt and
soothe us: where are we?

We're burning thoroughly. If only we haven't been in vain to

Citește-mi

Îndepărtează acest pahar al singurătății de la mine.
Pune-mi mâna pe frunte.
Arde — citește-mi în ochi reclama: „Agent
autorizat". Coboară până la
gură, sărută-mă. Destinde coarda firului de păr alb,
stai cu mine la o bucată de pâine coaptă
în vatră, direct în cenușă. În

cenușa înaintașilor din familie. Așezați pe
o platformă, numai suflete,
pe un tărâm plin de poezie, după ce am coborât
împreună din barcă.
Barcă în care am pus câțiva tăciuni
aprinși, lemne de foc și
coșuri de pescuit, înainte să fi traversat apa
amărăciunii, care ne-a făcut și rău
și bine: unde suntem?

Ardem în profunzime. Numai să nu fi umblat în zadar pe la

sorcerers and philosophers. For all that can't be defined. Wondering
among cormorants. For now,

we are chasing a long stream of steam that seems to be running from west to east.

vraci și filozofi. Față de tot ce nu poate fi definit. Rătăciți
printre corbi de mare. Pe moment,

noi urmărim un lung șir de aburi care păreau că fug de la apus către răsărit.

Why would she lie

She sees him sliding with
his horse on the ice, in slow motion, he falls under the horse —
has it been a millennium since then? It's
a stagnated evolutionary process. Why would she lie,
she's missing a man now, she covers her
sex, a reflex: she's dying from the heat, she
eavesdrops at what the soldiers are saying, there's only the
hotel's wall separating them, if only they knew
how she looks, stark

naked, alone, awoken by the noises from the other
room, it's 3 o'clock, it's just a effect of the
echo, at dawn
she will have to return to the cemetery of the
nunnery, where she was buried, she turns on the lamp and

opens the book she had on the nightstand. The book
that is her tomb. Last night
she was a 15 year old maiden, minutes later

De ce să mintă

Îl vede alunecând cu
calul pe gheață, cu încetinitorul, el cade sub cal —
a trecut un mileniu de atunci? E
într-un proces evolutiv oprit. De ce să mintă, îi lipsește
un bărbat acum, își acoperă din reflex
sexul: moare de cald, trage
cu urechea la ce mai spun soldații, îi desparte doar
un perete de hotel, dacă ar ști ei
cum arată ea, goală

pușcă, singură, trezită de zgomotele din cealaltă
cameră, este ora 3, e un fenomen al
rezonanței, în zori
va trebui să se întoarcă în cimitirul
mănăstirii, unde a fost îngropată, aprinde veioza și

deschide cartea de pe noptieră. Cartea
care îi e mormânt. Aseară
ea era o fecioară de 15 ani, peste câteva minute va

the only this left will be wrinkled and flaccid
skin, hanging loose from the bony chin, and tomorrow?
Will tomorrow generate a new type of force?

Tomorrow she will enter
a new era, she hopes — she looks confused.

rămâne doar piele zbârcită și
flască, atârnând de bărbia colțuroasă, iar mâine?
Mâine va genera un anumit tip de forță?

Mâine va intra într-o
epocă nouă, speră — are o expresie confuză.

you tell me?

I experimented and I toiled. From across the road,
besieged by meat with eyes, with
dripping blood — I'm out of my mind, what came across
me? Don't worry, you'll be hospitalized. Good
bless: he's urged, drink some
holy water for now, at list a drop, it's from the feast day
of the Life-giving Spring, in 2001, and it has
healing powers, it has, everyone came then to wait in line for
holy water, with hope… Nothing

is as it used to be. You tell me? We have all become
beggars, some of us beg for money, others beg to be
spare of cancer, some to be loved,
others to be left alone… Will you
buy it? I will.
The peasant is counting the 500.000 ROL bills. If the cow is sick,
you bring it back. He
nods: all he can see in front of his eyes is chunks of meat with
eyes, with dripping blood… At

mie-mi spui?

Am experimentat și am trudit. De dincoace de drum,
împresurat de cărnuri cu ochi, cu
sângele picurând — nu-s sănătos, de unde am mai scos
și asta? Fii fără grijă, vei fi internat. Doamne
ajută: îl îndeamnă, bea
deocamdată agheasmă, o picătură măcar, e luată de ziua
Izvorului Tămăduirii, în 2001, și e
vindecătoare, chiar, fiecare a venit atunci la coadă să ia
agheasmă, cu o speranță… Nimic

nu mai e cum a fost. Mie-mi spui? Toți am ajuns
niște cerșetori, unii cerem bani, alții
cerem să fim feriți de cancer, unii cerem să fim iubiți,
alții cerem să fim lăsați în pace… O
cumpărați? O cumpăr.
Țăranul îi numără bancnotele de 500.000 lei. Dacă vaca
e bolnavă, mi-o aduceți înapoi, bre. Dă
din cap: vede în fața ochilor numai hălci de carne cu
ochi, cu sângele șiroind… La

the entrance of the market, someone with a violin: he can hear it
from afar, should he give him money too? Or call him names
for being a beggar that sings out of tune? So much toil… Or
maybe he's experimenting as well… Because of the
decay. All he can do is stop:
withered, tortured.

intrarea în târg, unul cu vioara: îl aude de departe iar,
să-i dea și lui bani? Să-l înjure
că e cerșetor care cântă fals? Câtă trudă… Sau poate
că și el experimentează… Din
cauza decăderii. Nu-i mai rămâne decât să se oprească:
veștejit, chinuit.

Nicely scented

It is deposited in containers of plant
origin, right after it is served at the castle —
in layers of lace,
one after the other, sometimes mixed with sulphur, or even with

mercury! Or with sault: in
honour of the twilight of some great former
civilizations… When everyone was trying to have a good hearth.

It deposits like some sort of manly farewell, nicely
scented, full of rage
and bitterness, stripped of false pretences
and the erotic superstitions
memorized from the books of spells gathered on the nightstand,

ready to rise from its own ashes,
flower. She's a wreck.

Frumos mirositoare

Se depune în recipiente de origine
vegetală, imediat după ce e poftită la castel —
în așternuturi de dantelă,
pe rând, amestecată când cu sulful, când cu

mercurul! Sau cu sarea: în
cinstea crepusculului unor mari civilizații
anterioare… Când se silea fiecare să-și facă inimă bună. Se

depune cu un fel de adio bărbătesc, frumos
mirositoare, plină de furie
și amărăciune, despuiată de străluciri false
și de superstițiile erotice
memorate din cărțile de farmece adunate pe noptieră,

pregătită să răsară din proprie cenușă,
floare. E terminată psihic.

Dust

I consume myself in loneliness, too slowly, though, I should
have disappeared by now, "on
all accounts" — but something inside of me is still fighting
back, doesn't want to burn, in vain did I add fuel
to the fire… Honestly, whoever may ask, I just tell them that I
can't do it anymore! This is the truth. What else is there to
do? I'm fussing. Did you get into a fight? What's with that ugly
bruise? I
feel as if I'm dying, evil-evil coming from within… But
also from within comes also something
good-good, fighting back, right? What do you make of this?
If only you wouldn't be whining so much… These
voices can't be explained. They don't foretell anything good.
I just answered your question "How are you?"
You're sinister. Today I have
beaten myself up: I wouldn't give myself the key,
I wouldn't do anything to myself… I have an eye in the back of
my head. Don't you see
you're scaring everyone like this?

Praf

Mă consum în singurătate prea încet, totuși, ar fi
trebuit să dispar până acum, „după
socotelile tale băbești" — ceva din mine însă opune
rezistență, arde mai greu, degeaba am tot
pus gaz pe foc… Sincer, cui mă întreabă, îi răspund că
nu mai pot! Acesta e adevărul. Ce mai
faci? Freamăt. Te-ai bătut? Ce e cu vânătaia aia urâtă? Îmi

vine să mor, îmi vine un rău-rău dinlăuntru… Dar
tot din lăuntru nu-ți vine și un
bun-bun, care opune rezistență? Tu ce înțelegi din asta?
Dacă nu te-ai mai văicări atât… Sunt
voci de natură inexplicabilă. Care nu prevestesc nimic bun.
Ți-am răspuns doar la întrebarea „Ce mai faci?"
Ești sinistru. Azi m-am luat
singur la bătaie: dacă-mi dădeam de unul singur cheia,
nu-mi făceam nimic… Am un ochi în ceafă. Tu nu-ți dai seama

că sperii așa lumea?

78

Until they reached the house of the witch: he, foaming at
the mouth, distorted, is kept
under the pot, she — is holding a twig in her fist.
All around, cosmic dust.

Până au ajuns împreună la casa vrăjitoarei: el, cu spume
la gură, schimonosit, e ținut
ascuns sub oală, ea — strânge în pumn o vărguță.
Peste tot, praf cosmic.

Covered in brains

Bleedings, wonderings — out of wits, on swollen
streets, circumvolutions in
search of a Xerox with phosphorescent ink that
copies in detail:
leaks through the grates of the sewer and the short visit
to the undergrounds

of death, "what am I doing here"? Covered in brains, my hands
and my clothes: on Shrove Sunday,
the Sunday next before Lent! With small indiscreet

loans taken from the prophets:
as long as all that exists
descents from the currents of the force… Sickened by weakness,
stepping all over the softness of the soul:
following in the steps of the wheels from the carriage,
imprinted on the bricks under the vault of the entrance

of the old post office. He didn't realize how far he has gone.
He thought it was next to nothing.

Plin de creier

Sângerări, rătăciri — sărit de pe fix, pe străzile
umflate, circumvoluțiuni în
căutarea unui xerox cu tuș fosforescent care să
te copieze în amănunt:
scurgeri printre grătarele de canal și vizita scurtă
în subteranele

morții, „ce caut eu pe aici"? Plin de creier pe mâini
și pe haine: în duminica
grasă, de Lăsata Secului! Cu mici împrumuturi

indiscrete făcute de la profeți:
câtă vreme toate își
au obârșia în curenții forței… Bolnav de neputință,
călcând pe moliciunea sufletului:
plecat pe urmele roților de trăsură ce au rămas întipărite
pe cărămizile de sub bolta de la intrarea în

fosta stație de poștă. Nu-și dăduse seama cât era de departe.
A crezut că nu e nimica.

An unforgettable night

Only torment, back streets, rats that go through your
shoes, mixed feelings:
you close your legs, clench your teeth, undress
on your way, he awaits for you in bed, you kiss
his chest, they come to mind,
those that

call the world a cave:
Going down? Up? Until you notice that the apple is blooming.
He answers that he gladly took up
the white mantle, he thanks you, such a pity
that now he has to rumple it, for what
is worth it… The white

mantle is under them, spread over the bed: from long ago,
when they both managed to put
aside some money,
to pay for a hotel room, for an
unforgettable night…. A reminiscence: she, raw, standing

O noapte de neuitat

Doar chin, străzi lăturalnice, șobolani care-ți trec printre
pantofi, sentimente amestecate:
îți apropii pulpele, strângi din dinți, te dezbraci
din mers, el te așteaptă în pat, îi
săruți sânii, îți vin
în minte cei

ce numesc lumea a fi o peșteră:
coborâm? Urcăm? Până când zărești că înflorește mărul.
El îți răspunde că a primit cu
bunăvoință mantia albă, îți mulțumește, păcat
că trebuie acum s-o boțească, în ce o
privește… Mantia

albă e sub ei, întinsă pe pat: de pe vremea
când reușiseră amândoi să pună
deoparte câțiva bani,
să plătească o cameră la hotel, pentru o
noapte de neuitat… O revede: ea, crudă, cum stă de-a

upright in the waters of the pond from childhood,
how she washes the clothes and hammers them with a mallet
atop some poles of polished wood!
Until gravity gets scared and changes: My God,

how much love have I gathered inside of me…

dreptul în apa gârlei din
copilărie, cum spală rufe și le bate cu maiul pe
niște căpriori de lemn lustruit!
Până se sperie și se schimbă forța gravitațională: Doamne,

câtă dragoste am adunat în mine…

Remembering myself

around midnight, the light of the lamp was still big: was I? In
heavy armour and a helmet with closed
visor — I couldn't quite recognize myself, what else did I
want? It was me, remembering
myself, raising the visor for a second, but I couldn't
understand myself. What did I have… What was I
thinking of? At the rottenness inherited from within.

I was thinking of those in armouries
and in the bunkers, the Romanians: of those not raised under
the cult of obedience, "like me,
humiliated and sad". How is your heart now?

The huge, double door from the entrance
to myself was half-covered by a dune, and
the wind was gathering more and more sand
around the exterior walls. Not to mention the Apocalypse,
announced in 2012 and the photon belt: everything was a
roar of laughter, there, in public…

Mă rememoram

cam pe la miezul nopții, lampa era încă mare: eu eram? În
armură grea și coif cu viziera
închisă — nu mă recunoșteam cu totul, ce mai
voiam? Eu eram, mă
rememoram, ridicam pentru o clipă viziera, dar nu
mă înțelegeam. Ce aveam… Oare
la ce mă gândeam? La putreziciunea moștenită din adânc.

Mă gândeam la cei din cazărmi
și din beciuri, români: la cei necrescuți în cultul
supunerii, „ca mine,
umilit și trist". Cum ți-e inima acuma?

Ușa mare, dublă, de la intrarea
înlăuntrul meu era pe jumătate acoperită de o dună, iar
vântul aduna din ce în ce mai mult nisip
în jurul pereților exteriori. Plus apocalipsa, anunțată
în 2012, și centura fotonică: totul era un
hohot de râs, acolo, public…

O, rebellion instinct! Don't back down: not you, "even
though I have failed everything with the shady affairs,
ill faith, stupidity, deception and slyness of
ours"… There's something rotten here!
I failed everything, this is the official colour,
daring

and failing, "listen through me the cries of the
crowd" — send back and forth in time,
pushed by a warm radiation.

Ah, instinct al răzvrătirii! Nu da înapoi: măcar tu, „chiar
dacă am ratat totul cu învârtelile,
reaua-credință, prostia, înșelăciunea, șmecheria alor
noștri"… Că e o cârdășie la mijloc!
Am ratat totul, aceasta este culoarea regulamentară,
îndrăznind

și nereușind, „ascultați prin mine vaietele
mulțimii" — trimis când înainte, când înapoi în timp,
împins de la spate de o radiație caldă.

For the best

I was honestly thinking that this is for the best. I
I am having difficulties again, I am cornered, ruined,
nothing works anymore, I have brought this upon myself, I don't
want to hear about any other reason?
Neither about the watcher inside of me, or the level to
which I could rise: up to that point.

Then he went silent, covering his mouth,
out of habit: why do I bother so much,
after all? These
sorrows could be of consolation, could be
dandelions, ants, dried alluvial deposits, electric
loads, murky waters at your feet, torn willows, sweat,
red petals, extra sensorial perceptions —

all going downstream after my inner pouring rain
in the middle of
the biggest tumult, until it all falls silent enough

Mai bine

Mă gândesc, sincer, că e mai bine să fie așa. Am
iar necazuri, sunt încolțit, ruinat,
nimic nu mai merge, îmi fac singur greutăți, nu vreau

să mai aud de nicio pricină?
Nici de supraveghetorul din mine, nici de nivelul la
care m-aș putea ridica: până acolo.

Aici tăcu, ducându-și
din reflex mâna la gură: de ce-mi bat eu, în
definitiv, atâta capul? Aceste
necazuri ar putea să-mi fie spre mângâiere, să-mi fie
păpădii, furnici, aluviuni uscate, încărcări
electrice, apă tulbure la picioare, salcie ruptă, sudoare,
petale roșii, percepții extrasenzoriale —

toate curgând la vale după fiecare rupere a mea de nouri
pe dinlăuntru, în mijlocul celei mai
mari gălăgii, până ce se va face deodată liniște

that you can hear the cries of a river gull.
It's not my cry? I,

born into a multiplied form, unleashed,
climbed up the hill, with the pitchfork
on my shoulder, to gather the hay — as many straws, as many
feelings. Conflicting
ones. When you don't know who you're fighting with. What
do you need it for? Hay grown in a moonless night as tall as the
house,
under the breath of malevolent
spirits… This won't change anything. Because it's

all in vain. I don't
allow myself to whine, to groan, to regret.

să se audă țipătul unui pescăruș de râu.
Nu e țipătul meu? Eu,

apărut într-o formă multiplicată, dezlănțuit,
urcat pe alt deal, cu furcoiul pe
umeri, la strânsul fânului — câte fire de fân, atâtea
simțăminte. În
contradictoriu. Când nu știi cu cine te lupți. La
ce-ți trebuie? Fân crescut într-o noapte fără lună cât casa,

sub răsuflarea spiritelor
răufăcătoare… Asta n-o să schimbe nimic. Fiind

totul în zadar. Nu-mi mai
îngădui a mă văieta, a geme, a regreta.

Express yourself

How many times have you climbed up to the cave, to pray?
"Ask Daniil Sihastrul! Or prior
Melchisedec, from Putna." You would have wanted to descend
into the bowels of death, to
retreat, to uncover you true face and to ask for
forgiveness. Just so, climbing, you might think that you're the
centre of the earth, although you know for sure that you aren't.
You haven't gotten anywhere yet, in the
underlays of things, but you've done your duty: you tried
and you searched. The surrounding fir woods
gather you in their bosom and urge you to know
your place from now on. It's enough
that you haven't lost your enthusiast yet, thinking that
everything
has a meaning — you were wrong, however, it's not by chance
that you are walking in your old steps. No other choice. After a
certain age there's nothing else to do but repeat oneself, right?
It's no tragedy if you challenge yourself and suffer,
just so you won't reach the top and never

Exprimă-te

A câta oară urci până în peșteră, să te închini?
„Întreabă-l pe Daniil Sihastrul! Sau pe părintele stareț
Melchisedec, de la Putna". Ai fi vrut să cobori
până în măruntaiele morții, în
retragere, să-ți descoperi adevărata față și să ceri
iertare. Așa, urcând, ai impresia că
ești buricul pământului, deși știi sigur că nu ești. Nu
ai ajuns nicăieri până azi, nici în
substratul lucrurilor, dar ți-ai făcut datoria: ai încercat
și ai căutat. Pădurile de brad din jur te
îmbrățișează la pieptul lor și te îndeamnă să-ți cunoști
pe mai departe lungul nasului. E de ajuns
că nu ți-ai pierdut entuziasmul, crezând că are un rost

totul — te-ai înșelat, din păcate, nu întâmplător
îți calci pe urmele vechi. Neavând de ales. De la o vârstă
nu ți-a mai rămas decât să te repeți, nu?
Nu e nici o nenorocire dacă te provoci singur și suferi,
numai să nu urci până la capăt și să nu mai

come down! The world is as it is, no one defends you from
yourself. And hope is fleeting.

Of course you have much more to endure from now on, so many
shortcomings and pains — why are you getting upset?
Didn't you wise up? Sweeten your throat, draw strength from
the wait, rise up to the heart and
fall down to ask the "sleepless worm" for mercy… You're

an expression of your own
nature, what's so hard to comprehend? Express yourself,
therefore, properly…

cobori! Lumea e așa cum e, nu te apără nimeni de tine
însuți. Iar nădejdea e trecătoare.

Bineînțeles că ai atâtea de răbdat și de aici înainte, atâtea

lipsuri și dureri — de ce te sperii?
Nu te-ai înțelepțit? Îndulcește-ți gâtlejul, ia putere din
așteptare, urcă-te până la inimă și
coboară să-i ceri „viermelui neadormit" îndurare… Ești

o expresie a propriei tale
naturi, ce e așa de greu de înțeles? Exprimă-te,
în continuare, ca atare…

Saturday, 14 February

Limited, giving and receiving less and less,
left without any purpose
or desire — is it possible? Anyway,
none of his dreams are coming true. He's out of demands,
he lets things come as they are, although he knows he hasn't
reached pick… He pines for. Only loneliness
falls out of the sky, endless. At some point
he lost track of himself, but he caught
up. He even failed in suicide. What didn't he
fail? In vain he looks around now, there's nothing worth
remembering, nothing to have
in view: why is he wandering around? The search is
over, all his senses have gone dull.
Nothing from the past invites him to dinner, calls
him up or writes to him, only some illnesses
reactivate to remind him that he has interior
organs at work, such a bad example.
To be honest, he pities that he can't find any other ways to
forget about himself. Each day that he distracts himself

sâmbătă, 14 februarie

Restrâns, dând și primind din ce în ce mai puțin,
rămas fără nici o țintă
și fără nici o dorință — e posibil? Oricum,
nu i se mai înfăptuiește nici un vis. Nu mai are pretenții,
lasă lucrurile să curgă de la sine, deși știe că
n-a atins maximum… Tânjește. Îi picură din cer doar
singurătate, la nesfârșit. La
un moment dat s-a pierdut de el însuși, dar s-a ajuns
din urmă. A ratat inclusiv sinuciderea. Ce
n-a ratat? Acum degeaba se uită în jur, nu mai vede
nimic deosebit de reținut, nici în
perspectivă: de ce mai întârzie pe aici? Cercetarea s-a
terminat, toate simțurile i s-au tocit.
Nimic din ce a trecut nu-l mai invită la masă, nu-i dă
un telefon și nu-i scrie, numai câte
o boală se reactivează și-i reamintește că are organe
interioare în funcțiune, rău exemplu.
Să fie sincer, îi e milă că nu mai găsește soluții să
uite de el. Îi prieste fiecare zi dacă

agrees with him, if he doesn't think of anything and gets in
touch with the dead… He's

surrounded by drifts: pleasure, anger, sorrow,
joy, all blend together, swimming into a
mixture, in an intermediary state, minute after minute
waiting to sink, but the only thing that awaits him is another
challenge. He doesn't
understand why he is forced to struggle so much, to cause
sparks, flames, flickers, phosphorescent mist,
tongues of fire, magnetism… The fire below has risen up
to the skies. He cries out his helplessness again, as
the fire above has completely descended within him — isn't it
enough?

își distrage atenția, dacă nu se gândește la nimic și
intră în legătură cu morții… E

înconjurat de aluviuni: plăcerea, mânia, mâhnirea,
bucuria se amestecă, înoată
într-un aluat, într-o stare intermediară, minut de minut
așteaptă să se scufunde, dar nu-l așteaptă decât
încă o încercare. Nu
înțelege de ce e pus să se chinuiască atât, să provoace
scântei, flăcări, licăriri, ceață fosforescentă,
limbi de foc, magnetism… Focu-i de dedesubt a urcat până
la ceruri. Își strigă iar neputința, că
focul de deasupra a coborât cu totul în el — nu e destul?

Saturday, 31 January

You search, but you can't find, it doesn't matter what. Did everything shake from within and
discharged? The spot is not marked anymore, so you might think that you're in a wasteland, threatened.
Only your soul keep gaining
altitude and it is harder and harder for it to come back…
Prepare yourself never again to
meet the one you used to be before — and to go into the madhouse, at best, and be asked:
what are you searching for, mommies dearest, around here?
Prepare to be left only with your passive
side and not to feel any danger anymore, used to the idea that there was nothing else to be done, that this was all you got, that you have fulfilled your duty and it's time for others to change the world, while losing the best part
of your individual traits…

You survey and find out that your depth has diminished, that you are setting down in layers with your

sâmbătă, 31 ianuarie

Cauți și nu găsești, nici nu mai contează ce. S-au cutremurat toate, în sinea lor
și s-au descărcat? Nu mai e marcat locul, de aceea poți să crezi că ești într-un pustiu, amenințat.
Sufletul numai îți câștigă în
înălțime și-i e din ce în ce mai greu să se întoarcă…
Pregătește-te să nu te mai
întâlnești niciodată cu cel care ai fost — și să intri în spitalul de nebuni, în cel mai bun caz, să
fii întrebat: ce cauți, dragul mamei, pe aici? Pregătește-te să rămâi numai cu partea pasivă
din tine și să nu mai simți nici un pericol, împăcat că mai mult nu s-a putut, că atât ți s-a dat,
că ți-ai făcut datoria și e rândul altora să schimbe lumea, pierzându-ți cea mai mare parte
dintre trăsăturile individuale…

Faci sondaje și constați că ți s-a micșorat adâncimea,
că te depui în straturi cu lumea ta

inner world, only God knows if you're on the wrong
path, if this is normal after a certain age…
Don't be cheap. Beat that drum
harder, for everyone to know that you're not dead… Your brain
waves have slowed down, you can resonate with
the frequency of the planet — why don't you try it?
You are gripped

by an uncertain sadness, you hear again the whistling of
a train from childhood and see the grey starlings lowering
above the water to bathe and they flap their wings,
trying to throw water over their back in the heat,
before they descend together upon the
grapes of the vineyards around District 248, at Adjudu Vechi.
You smile, free of sensations and passions,
now you could surprise yourself and
manage to reach the exit…

interioară, numai Dumnezeu știe dacă ești pe drumul
cel rău, dacă așa e normal de la o vârstă…
Nu fi calic. Bate și tu toba mai
puternic, să afle lumea că n-ai murit… Ți s-au încetinit
frecvențele creierului, poți intra în
rezonanță cu frecvențele planetei — de ce nu încerci?
Te cuprinde

o nelămurită tristețe, auzi iar șuieratul unui
tren din copilărie și vezi graurii cenușii cum se lasă
în apă să se îmbăieze și dau din aripi,
încercând să-și arunce apă în spinare pe caniculă,
înainte să atace în grup strugurii
în viile din jurul Cantonului 248, la Adjudu Vechi. Surâzi,
ești liber de senzații și pasiuni,
acum ai putea să te iei singur prin surprindere și să
izbutești să atingi ieșirea…

Sunday, 11 January

I'm all upside down, from the plus sign I got to the minus
sign — I have just noticed,
for a long time I have been taken for another. I can hardly stand
myself anymore, in vain I try
to act normally. I have lost all my skills. I am
so lonely, that it makes me sick to my
stomach! "Why am I still wandering about? I can't find my
purpose." I just repeat myself, endlessly:
I am stupidly decry myself and I don't stop judging myself
for wasted time — that I can not fill in.
I have emptied myself, I do not love, or hate. I know there's
need
to be somewhere, that I don't have anything of importance
to say, "I have fulfilled my duty, with all
the strength I had, as much as it was given to me", but now?
Hush-hush… Shouldn't I give the keys to St. Friday
and not to keep her company anymore? As I wake up early
in the morning… I have to drive to
get started, to start again, to rediscover my

duminică, 11 ianuarie

Sunt întors pe dos, de la semnul plus am trecut la semnul
minus — abia acum am observat,
demult fiind luat drept altul. Nu mă mai simt bine nicicum
cu mine, degeaba mă străduiesc să
mă comport normal. Mi-am pierdut toate abilitățile. Am
rămas atât de singur, că mi-e continuu
greață! „De ce o mai lungesc pe aici? Nu-mi mai găsesc
nici un rost". Mă repet doar, la nesfârșit:
mă depreciez prostește și nu încetez să mă judec
pentru timpul pierdut — pe care nu mai am cu ce să-l umplu.
M-am golit, nu iubesc, nu urăsc. Știu că nu

mai e nevoie să ajung nicăieri, că nu mai am nimic
important de spus, „mi-am făcut datoria,
după propriile-mi puteri, câte mi s-au dat", mai departe?
Pâș-pâș… N-ar trebui să predau cheile Sfintei
Vineri și să nu-i mai țin atât de urât? Dacă tot mă trezesc
dimineața… Nu am nici un impuls să
mă mobilizez, să o iau de la zero, să-mi redescopăr

cowardice, fear, lack of intelligence
and luck, not fully used or replaced. Without
wanting, I went ahead, taking a turn on
a trail, randomly, on which small birds are going up and
down, on foot, what am I doing here? And why did
the plus sign turn into
the minus sign? All I can see is peeled off trees
and something to eat, left in order
to survive — there's a general bleakness. From

time to time, on the trail, white silhouettes
appear. If I were to turn back, I wouldn't have
where to stop… So I relax, I close my
eyes: am I descending stairs — or climbing them up? I count
them, I fall under the power
of the currents in the universe. God willing…

lașitățile, frica, lipsa de inteligență
și de noroc, neconsumate până la capăt sau înlocuite. Fără
să vreau, am trecut în față, luând-o pe
o potecă, la întâmplare, pe care păsări mici merg încolo și
încoace, pe jos, ce caut eu pe aici? Și de ce
mi s-a schimbat semnul plus
cu semnul minus? Nu mai văd decât copaci jupuiți
și ceva de mâncare, lăsată pentru
supraviețuire — e o posomoreală generală. Din

vreme-n vreme apar, pe potecă,
siluete albe. Dacă m-aș întoarce din drum, n-aș avea la
ce să mă opresc… Așa că mă relaxez, închid
ochii: cobor trepte — sau le urc? Le număr, cad sub puterea

curenților din univers. Cum o da Dumnezeu…

Wednesday, 17 December

He lacks the strength to ask what he's looking for, in fact, even
to dispute inside out order — he's sick
of it. Honestly, fed up with it. He would give anything to escape
from his hospice of imbeciles, all around. He lost even what
he didn't have… He mistakes even his last ounce of pride for
the last ounce of dignity and he likes
to believe that he's right. He's marginalised. He has
stepped aside, the only thing he deserves
is the thoughts persisting in his heart, although they are burying
him alive.
Are the first signs of regress at fault? What is his biological
rhythm? Where
is the gate to another
dimension? At some point he crossed its threshold, but
the gate moved away and he lost sight
of it. To summarize.

miercuri, 17 decembrie

Nu mai are puterea să se întrebe ce caută el, de fapt, nici
să conteste rânduielile dimpotrivă — îi
e lehamite. Sincer, s-a săturat. Ar da orice să scape din

spitalul lui cu tâmpiți, atotprezent. A pierdut
și ce nu avea… Își confundă și ultimul dram de mândrie
cu ultimul dram de demnitate și-i place
să creadă că el are dreptate. E marginalizat… S-a dat
deoparte, nu mai merită
decât gândurile care-i stăruiesc în inimă, deși îl

îngroapă de viu.
Să fie de vină numai primele semne de regres? Ce
program biologic mai are? Unde
e poarta spre o altă
dimensiune? La un moment dat i-a trecut pragul, dar
poarta s-a îndepărtat și a pierdut-o din
vedere. Recapitulează.

95

He doesn't feel any drive to want
to start again, although he was quite tempted — "has his spirit shrivelled?"
He lost his fighting spirit, anyway.
The ones that are to gain, today, out of all those that leave a lot to be desired, are
the departed.

He's more and more unsure of himself, "my life is behind, not ahead", he says. All he's waiting for
is to be released from restrictions and unpleasantries.
Charged by static energy.
Good weather, good man!
He admits,
he hasn't reached the lintel, he made peace with
what has been decided
for him, too little. And he took it to hearth…

Nu mai simte nici un imbold să vrea
să o ia de la capăt, deși l-a tentat atât — „spiritul i s-a stafidit"?
I-a dispărut spiritul de frondă, în orice caz.
Cei mai câștigați, azi, între cei care lasă de dorit, sunt

cei dispăruți.

E tot mai nesigur pe el, „viața mea e în urmă, nu e înainte", spune. Nu mai așteaptă
decât să fie eliberat de îngrădiri și neplăceri.
Încărcat de o electricitate statică.
Bună vremea, om bun!
Recunoaște,
n-a atins pragul de sus, s-a resemnat cu
ceea ce i-a fost lui scris
să fie, prea puțin. Și s-a necăjit mult…

Thursday, 16 October

If you knew, you'd ask. And I don't remember
anything of what you knew, to answer.
You're not happy, anyway. In vain you pine for it, this
is the feeling. And I share it,
I am in the same situation. However, we should snap out of
this mood…

They look through each other, it's a pity that not even on such
a lovely autumn day they can't find their place: she counts
the falling leaves, he kissed her for each
counted leaf. From afar,
everything seem to be alright. From up close, however, it's a
disaster, they have both died long ago. I can't even remember
for
how long they've been haunting this places, they're
inseparable:
the only left memory is the scent of
their bodies. They weren't lucky. They aren't hot
or cold anymore — their love is enough that sometimes

joi, 16 octombrie

Dacă ai ști, m-ai întreba. Iar eu nu-mi amintesc
nimic din ce știai, să-ți răspund.
Nu te bucuri, în orice caz. Degeaba tânjești, acesta
e sentimentul. Și ți-l împărtășesc,
fiind în aceeași situație. Totuși, ar trebui să ieșim din
starea asta…

Se uită unul prin altul, e păcat că nici într-o
zi frumoasă de toamnă nu-și găsesc un rost: ea enumeră
frunzele care cad, el o sărută pentru fiecare
frunză numărată. De departe,
totul pare a fi în regulă. De aproape, însă, e un dezastru,
au murit amândoi demult. Nici nu mai țin

minte de când bântuie locurile pe aici, sunt nedespărțiți:

le-a mai rămas în memorie numai mirosul
trupurilor lor. N-au avut noroc. Nu le mai e cald
sau frig — le ajunge că se iubesc într-atât, încât au momente

they end up electrocuting, cancelling each other.
There are times when they disappear altogether, they can't
control their urges, but without hurting
each other. Sometimes they focus on distinguishing the features
of the other. Other times they shrink
together to some mere inches… At a time

when no one is in the mood, when things
are taken over by sense, when you believe
that you have gone mad.

când se electrocutează, anulându-se reciproc.
Sunt momente când dispar cu totul, nu-și pot controla
pornirile, dar fără să-și facă vreun
rău. Uneori se concentrează să-i distingă trăsăturile
celuilalt. Alteori se micșorează
împreună la câțiva centimetri… Într-o vreme

când nimănui nu-i arde, când lucrurile
cad sub simțuri, când crezi
că ai luat-o razna.

Saturday, 11 October

They're breathing in fumes, teenagers, he knows them, some of those coming out of sewers, in
Bucharest — but what are they doing in Buciumeni, city of Galați,
at the monastery? He turns his head.
He doesn't want to think about sad things, not here. He's
in the middle of the forest, recharging,
causing electric sparks, the nuns are covering
their eyes. It rains. October. Cold. "Don't give me up to the ugly."
He remembers his poor father, when he brought him
here, taken from his loneliness, to pray, he could barely stand
on his feet, he was trembling, but there was a light in his eyes
that was chilling, he was sure that she has a
connection to the other side — after a short while, he would pass
away, at peace… He won't last for long
either, he's sure of it, he's had enough, he's heart strikes
empty, there's no points in prolonging his

sâmbătă, 11 octombrie

Suflă în pungă, adolescenți, îi recunoaște, sunt dintre
cei care ies din canale, la
București — dar ce caută ei la Buciumeni, în județul

Galați, la mănăstire? Întoarce capul.
Măcar aici să nu se gândească la ce e mai trist. E
în mijlocul pădurii, se reîncarcă,
provoacă scântei electrice, măicuțele își feresc
ochii. Plouă. Octombrie. Frig. „Nu mă da după urât". Își

amintește de bietul lui tată, când l-a adus până
aici, scos din singurătatea lui, să se închine, abia stătea
pe picioare, tremura, dar avea o lumină în ochi
care te speria, era sigur că ea avea o
legătură cu lumea cealaltă — după puțin timp, avea

să moară, împăcat… Mult n-o să mai
aibă nici el de dus, e convins, îi ajunge, inima îi bate
a pustiu, n-are rost să-și mai lungească

wandering… He gives the two junkies
two sandwich that he has brought with them,
almsgiving. What would his father be up to? He doesn't dream
of him, he doesn't ask for anything — he only regrets
that he couldn't stop by his grave, in Adjud,
the rain wouldn't stop, the wind blowing, how could he
light a candle?

Now he feels twisted and heated, probably
because he's thinking of
what's to come, moreover about the fact that
everything seems altered. That for years
he has faced an irreparable break, that he is pointlessly
trying to minimize. Stopping here and there, he says
he's waiting for someone, but he's not. He doesn't like
deceiving himself anymore?
For often than not, he can't tell where he actually is, and
for a moment he feels fulfilled, that
he's the one in charge.

preumblarea pe aici… Le întinde celor doi aurolaci
două sandvișuri aduse cu el, să
fie de pomană. Ce-o mai fi făcând tatăl lui? Nu-l
visează, nu-i cere nimic — regretă
numai că nu s-a putut opri la mormântul lui, la Adjud,
ploaia neîncetând, bătea vântul, cum să-i
aprindă o lumânare?

Acum se simte întortocheat și înfierbântat, probabil
deoarece se gândește la
lucruri care vor urma, mai exact la faptul că totul i
se pare că s-a alterat. Că e de ani buni în
fața unei rupturi ireparabile, pe care degeaba încearcă
să o minimalizeze. Oprit ici, colo, zice
că așteaptă pe cineva, dar nu așteaptă pe nimeni. Nu-i
mai place să se amăgească singur?
Din ce în ce mai des nu mai știe unde e, de fapt, și are
pentru o clipă sentimentul împlinirii, că
numai el poate să decidă.

100

Wednesday, 8 October

"Keep silent, when you get the chance to think before speaking"
do you remember? It was written in the church of the
Sihastru Monastery. To keep silent? No, to think. "Because
God is watching over you"… Better to leave things as they are.

You're overlooking the scenery from up the hill, the Trotuș
falls into the Siret, it's a easily flooded area. "But
how beautiful it is!" — you can't even imagine it, she tells him,
shaking her head. Can't you feel it? There's something
here that keeps us away from ourselves. This is the secret of
beauty. After we get used to the place, we lose
track of it… They both sit on the grass and
keep staring within themselves. It's nice,
peaceful. But it doesn't last. They come over here to feed
the famished, she
mumbles — and he adds: to quench the thirsty,
to cover the naked, to shelter
the stranger, to search the ill, to comfort the

miercuri, 8 octombrie

„Taci, când ai timp să gândești înainte de a vorbi" —

îți amintești? Era scris în biserica
Mănăstirii Sihastru. Să taci? Nu, să gândești. „Fiindcă
Dumnezeu te are în pază"… Mai bine să nu zgândărim
lucrurile.
Privești de pe deal la peisaj, în vale se varsă Trotușul
în Siret, e o zonă inundabilă. „Dar
ce frumos e!" — nici nu te poți gândi, îi spune ea,
scuturându-și capul. Nu simți? E ceva
aici care ne ține departe de noi înșine. Acesta e secretul
frumuseții. După ce ne învățăm cu locul, îl
pierdem din vedere… Se așază amândoi pe iarbă și
privesc mai departe înlăuntrul lor. E bine,
e pace. Dar nu durează mult. Vin până aici să-l sature
pe cel flămând, bâiguie
ea — și el o completează: să-i dea de băut celui însetat,
să-l îmbrace pe cel gol, să-l găzduiască pe
cel străin, să-l cerceteze pe cel bolnav, să-l mângâie

imprisoned, to bury
the dead… Behind them the woods are murmuring. When they
get up to leave, they're different, more at peace, more
patient, more full, more
balanced, or at least that's how they feel. They smile and
hug each other, the guiding lights have shown up
again. There's so much serenity in between and so much
bitterness…

They stopped here, at the root of all diseases, to pray
and to offer insight to those alike. Don't you feel
outdated?
His heart will sink into his soles, she will weight
the moon in her left hand — and will grow wrinkled. And their
uneasiness and disappointment will keep them company… The
next day they will start again. And if they're lucky, they might
get glimpses of the supernatural worlds.

pe cel din temniță, să-l îngroape pe cel
mort… În spatele lor freamătă pădurea. Când se ridică
să plece, sunt deja altcineva, mai împăcați, mai
răbdători, mai plini, mai
echilibrați, cel puțin așa au impresia. Își surâd și se
îmbrățișează, au reapărut luminițele
care-i călăuzesc. E atâta seninătate la mijloc și atâta
amărăciune…

S-au oprit aici, la rădăcinile bolilor, să
se închine și să le dea idei alor lor. Tu nu te simți
învechit?
Lui îi va coborî acum inima în călcâie, ea va
cântări luna în mâna stângă — și se va zbârci. Iar neliniștea
și descurajarea le vor ține de urât… A doua
zi o vor lua de la capăt. Și dacă au noroc, vor întrezări și
părți din lumile supranaturale.

Tuesday, 8 July

You approach shyly and in your mind you kiss her inch by
inch, you have time, you gaze at her from a
bench, from afar.
it's a building that moves you — until you reach
the rusty cross at the top. Nothing matters —
the nearby precipices, the white river bed or the fruitless trees,
the lack of energy of the passers-by, most probably
the church got infused with their negativity… You enter and
cross yourself inside of it — what a woman!
She smells of blood and lean
meat. You salute the one forgotten in the depths of memory
and thank him for taking pity on you
and helping you, out of good will… You are grateful that you can
thank him, acknowledged for a moment.

You turn to the other side. You feel within yourself that
you have turned empty, that you don't want to be filled again:
at your age, for what purpose, what would you use it

marți, 8 iulie

Te apropii cu sfială și o săruți în gând centimetru cu
centimetru, ai timp, o privești de pe
bancă, de la distanță:
e o construcție care te emoționează — până ajungi la
crucea din vârf, ruginită. Nu contează
râpele din jur, nici albia secată sau pomii fără rod și
lipsa de vlagă a trecătorilor, probabil
că biserica s-a încărcat cu negativismul lor… Intri
și te închini înlăuntrul ei — ce femeie!
Miroase a sânge și a carne
macră. Îl saluți pe cel uitat în străfundul memoriei
și-i mulțumești că i-a fost milă de tine
și te-a ajutat așa, de la sine… Te bucuri că ești în stare

să-i mulțumești, băgat în seamă pentru o clipă.

Te întorci în altă parte. Simți în
profunzime că te-ai golit iar, că nu mai vrei să te umpli:
la vârsta ta, la ce ți-ar mai folosi, la ce

for? There are so many bad habits behind… To turn
around, that's pointless, better to
wait patiently here for the end… You can already see
the day on which your entrails
will be taken out, laid on a table, and they will
clean you up of all your organs. The day on which you will take
off your heat and you will offer it, to store
your entrails in it… Because you have come so far:
"Plough away, you hag!" You can't be saddened,
the cerebral network gives
you the sense of pleasure, it's inexplicable,
but it's normal. Next you are
to uncover something that was, but that will never be again…

ți-ar mai trebui? Sunt atâtea obiceiuri rele în spate… Să
te întorci din drum, nu mai are rost, mai
bine să aștepți liniștit, aici, sfârșitul… Te vezi
deja în ziua în care îți vor da mațele
afară, întins pe o masă, și te
vor curăța de toate organele. Zi în care îți vei scoate
pălăria din cap și o vei oferi, să-ți
pună mațele în ea… Fiindcă ai ajuns departe:
„Ăra, măi babă"! Nu poți fi îndurerat,
rețeaua cerebrală îți
creează senzația de plăcere, e de neînțeles,
dar așa e normal. Urmează
să-ți redescoperi ceva care a fost și care nu mai poate fi…

Friday, 13 June

You're bathing in the fragrance of bloomed trees, you move
away — you don't know why, the scent
reminds you of childhood, you're missing another opportunity
to make peace with yourself. Because there's so little
time left from the countdown: a deep
bleakness. Have you considered
coming out of the shadows? To find a meaning for this lost
time?
As it comes, so it goes and you have stopped understanding
long ago, you're obsessing over living
in vain… Shouldn't you strive more? You go

and pray at three churches, while in Iași for the
Neoavanguardia Festival: at the Cathedral there's an endless
queue at the relics of St. Paraskeva and you are in a hurry,
at the Monastery of the Three Hierarchs a monk
apologises and slams the door of the church in your face, "come
after 3 p.m.", you're superstitious, so you go to St. Nicholas
church, to light some candles. It eats away at you.

vineri, 13 iunie

Faci o nouă baie în mirosul de pomi înfloriți, te
îndepărtezi — nu știi de ce, mirosul
îți amintește de copilărie, pierzi încă o ocazie să te împaci
cu tine. Fiindcă n-a mai rămas
decât puțin din numărătoarea inversă: o mohoreală
adâncă. Te-ai gândit să
ieși din anonimat? Să fi găsit un sens acestui timp pierdut?

Cum vine, așa trece și nu mai înțelegi demult
nimic, te obsedează că trăiești
degeaba… N-ar trebui să te dai peste cap? Mergi și

te închini la trei biserici, sosit la Iași la
Festivalul Neoavangardei: la Catedrală, e o coadă nesfârșită
la moaștele Sfintei Parascheva și ești grăbit,
la Trei Ierarhi un călugăr își
cere scuze, închide în fața ta biserica, „veniți de la ora
15", ești superstițios, așa că intri la Sfântul
Nicolae, aici aprinzi și lumânări. Te seacă la stomac.

105

It spites you that you don't feel
anything out of the ordinary, you focus in vain — where am
I, actually, you wonder, resigned, and
you give up, you have missed another meeting with yourself or
you don't know who with, the loneliness is killing you. There
aren't any other complications?
You are feeling so worn out that
you have to sit on the side of the road: the path of wandering.
You look at the passers-by, overwhelmed by their
worries to the bone, it's such a heavy load,
that's enough, stop looking at them, what
are they thinking of you? No one pays attention to you, you keep
quiet. It's not by chance that your legs
sunk under you: "But I must be here!" — are you sure? You

ask yourself without waiting for a reply, left
without memories, searching for a new state of mind: if
I am sent away from here too…
Settle in, old man, and have a drink with me.

Ți-e ciudă că nu simți
nimic deosebit, degeaba te concentrezi — unde sunt
eu, de fapt, te întrebi, resemnat și
renunți, ai ratat încă o dată întâlnirea cu tine sau nu știi
cu cine, singurătatea te omoară. Nu mai
există complicități?
Ai o atât de intensă stare de slăbiciune,
încât te așezi pe bordura trotuarului: pe calea rătăcirii.
Privești trecătorii, te invadează grijile
lor până în măduva oaselor, e prea multă încărcătură,
e de ajuns, nu-i mai privi, ei ce-or fi
crezând despre tine? Nu te bagă nimeni în seamă, stai

liniștit. Nu întâmplător ți s-au tăiat
picioarele: „Că trebuia să fiu aici!" — ești sigur? Te

întrebi fără să aștepți răspuns, rămas
fără amintiri, în căutarea unei noi stări de spirit: dacă
și de aici mă voi trezi izgonit…
Așază-te mai bine, bătrâne și bea cu mine.

Ardour

You measure your thought — from here to beyond me
and beyond the other realm,
undetected: nobody and nothing. IT doesn't seem like much,
won't you weight it? Stop thinking outside, think
within — on one side, death, on the other…
You don't know anymore. There's an ardour. What's
happening
to you? You cover your eyes and temples, you pull your hair,
you
bite your tongue. Stop resisting so much. "I went
to a gate and woke up suddenly 50 kilometres
away, in less than 30 seconds". This
was the first step
against you, darling — before I erased you from memory with
two lines, crosswise. There, you don't exist anymore… You
bite your fingers, you scratch your face, you focus your hate
on her, a cruel hatred, you don't love her anymore, her
elementary particles had opposite electrical charges than yours?
You caress her — bloody hell, the state you brought

Aprindere

Îți măsori gândul — de aici până dincolo de mine
și până dincolo de celălalt tărâm,
nedetectat: nimeni și nimic. Nu ți se pare mare lucru, nu-l
cântărești? Nu mai gândi în afară,
gândește înlăuntru — de o parte, moartea, de cealaltă parte…
Nu mai știi. Ai o aprindere. Ce

e cu tine? Îți apeși ochii și tâmplele, te tragi de păr, îți

muști limba. Nu te mai controla atât. „Am
mers la o poartă și m-am trezit dintr-odată la peste cinci
kilometri distanță, în nici 30 de secunde". Ăsta
a fost primul pas făcut
împotriva ta, iubito — înainte să te tai din memorie cu două
linii, în cruciș. Gata, nu mai exiști… Îți
muști degetele, te zgârii pe față, te concentrezi cu ură la
ea, o ură cruntă, n-o mai iubești, particulele
ei elementare aveau sarcini electrice inverse decât ale tale?
O alinți — dumnezeii mă-tii, în ce hal

107

me in. Abandoned? You don't even know. Tears welled in your eyes.
You were used to be in control
of the situation. Then

all kinds of groans started breaking
through the damp ceilings and odd
echoes, desperate cries and shadows
crossing the walls… Until everything went still again.
And silent. Such sensuality!

m-ai adus. Te-a părăsit? Nici nu știi. Îți dau lacrimile.

Erai obișnuit să ai un control asupra
situației. Apoi

au început să tot răzbată un
fel de gemete din tavanele pline de igrasie și ecouri
bizare, strigăte disperate și umbre care
traversau zidurile… Până ce s-a făcut din nou liniște.
Și tăcere. Câtă senzualitate!

Merry makers

You've been following red lights since childhood. God bless.
Merry Makers to the end, you turn the page of the calendar,
you recognize the path, 24 serpentines — when you kept whining
because your fingers were swollen
inside your shoes, who the hell told you to go down on this path?
Because you were too lazy to open your wings.
Such nobility. You confuse me, you take me for another:
you show your teeth, ready to bite, you beast.
I'm not one of the merry makers, I swear. You won't get fed up
with me… At the middle of the road you were asked,
in English, by Franciscans, if there's
much more left to the top. There is. How much?
As much as you can, unless you're angels.
— "Comforting angels". Another three
days? You nodded: the soul departs from
the body after three days. Do you have with you the concoctions

Petrecăreți

Urmăriți de mici lumini roșii. Să fie primiți. Petrecăreți
până în vârf, întorci fila calendarului,
recunoști poteca, 24 de serpentine — când tu te-ai văicărit

continuu, că aveai degetele tumefiate
în încălțăminte, dracul te-a pus să cobori pe aici? Că

ți-a fost lene să-ți deschizi aripile.
Câtă noblețe. Mereu mă confunzi, mă iei drept altul:
îți arăți dinții, gata să mă muști, fiară.
Eu nu fac parte dintre petrecăreți, îți jur. Cu mine nu te
saturi… Pe traseu ai fost întrebată,
în engleză, pe la jumătate, de călugări franciscani, dacă
mai e mult până sus. Mai e. Cât?
Atâta cât puteți dumneavoastră, dacă nu sunteți îngeri.
— „Îngeri mângâietori". Trei
zile ajung? Ai dat din cap: că sufletul
se desparte de trup după trei zile. Aveți cu voi combinațiile

for the embalming? Alcohol,
formyl, glycerine… Here, where time doesn't matter, they lost
track. For they have walked, and walked, and walked, until
they reached it. Close

to the bodies of the merry makers, they found the naphthalene,
to keep the moths away.

pentru îmbălsămare? Alcool,
formol, glicerină… Aici, unde timpul nu contează, s-a rupt
firul. Că se duseră, se duseră și iar se duseră, până
ce ajunseră. Lângă

mumiile petrecăreților a fost găsită naftalină,
să alunge moliile.

You hate me

All the roads have met here, you finally
understood — you go into the church, you cross
yourself, look for a flame to lit the candle, because the candles
have the lights on and that has nothing to do with
you, you pray. God, I am insane, I have decided to
start again. I have taken this
bottle of wine to the altar, I let myself into your hands — "when
I was thirsty, you gave me to drink"…
I haven't forgotten. I am

a deformed figure now, rummaged by worms on the inside,
crammed within myself, hidden,
if only I could reach the shore! Am I a memory? I have
managed
to understand some things, but I am not
believed. Worry not you're not the first one. Take from the
almsgivings, those that were reminisced
today, and don't look back anymore, take your nights
and days to the slaughterhouse — fat cows,

Mă urăști

S-au împreunat toate drumurile aici, abia acum ai
înțeles — intri în biserică, te
închini, cauți o flacără de candelă, fiindcă lumânările
au beculețe aprinse și n-au legătură cu
tine, te rogi: Doamne, sunt nebun, m-am hotărât să
o iau de la capăt. Am adus
sticla asta de vin la altar, mă las pe mâinile tale — „când
mi-a fost sete, mi-ai dat să beau"…
Eu n-am uitat. Sunt

o formă desfigurată acum, răscolit de viermi pe dinlăuntru,
îngrămădit în mine însumi, ascuns,
dacă aș putea să ies la un liman! Sunt o amintire? Am

ajuns să pricep unele lucruri, dar nu
sunt crezut. Lasă, nu ești primul. Ia din mâncărurile
date de sufletul morților, ce
s-au pomenit azi, nu te mai uita în urmă, du-ți nopțile
și zilele la abator — vaci grase,

111

be grateful for what you have, be yourself. Are you laughing at me? I
hate you, God, the same way you hate
me too… He slaps his hand over his mouth. He'd better slap the scythe.
After The Last Judgment. He, who floats
above the ground. He has different spiritual fall-outs. He gets

out of the church: the open road ahead,
unseen, takes you again towards east,
counter clockwise. Are you still
staring at the way Venus swirls? Stop suffering
so much! Why don't you let another take your place?

mulțumește-te cu puțin, fii tu însuți. Îți râzi de mine? Te

urăsc, Doamne, așa cum mă urăști și tu
pe mine… Se bate cu palma peste gură. Mai bine ar bate coasa.

După judecata omenească. El, care plutește
deasupra solului. Are diferite căderi sufletești. Iese din

biserică: drumul deschis în față,
nevăzut, te duce din nou spre răsărit, în sensul
invers al acelor de ceasornic. Tot
mai privești cum se rotește planeta Venus? Nu mai suferi
atât! De ce nu lași altuia locul?

no happiness can reach him

In this divine fragrance.
Nothing completely distilled, the smell of rotten fruits: envy,
frustration, hurt pride, that's all you can see out of his
barrel — no mystery, the function of the inner fire
burns him, doesn't offer light anymore. "In fact, the nothingness
doesn't exist." No happiness can reach him, no quietness, he's not
gathering up his forces for a new life anymore.
He's only a creature that awaits its death,
sees as a blessing. He doesn't believe
in the afterlife, he lacks imagination. He's
helpless and empty handed, he gave
up, the fact that he's a rational being doesn't help him
anymore. He's deeply sorry that he couldn't
do more, that he was given only a fraction of what others have
wasted or thrown away. He couldn't
focus enough, he couldn't catch a taste of virtue. He was kept
on the surface, destiny buried him in

nicio fericire nu-l mai atinge

În această mireasmă divină.
Nimic distilat la maximum, miros de fructe stricate: invidie,
frustrare, mândrie rănită, atât se mai vede
din butoiul lui — nici un mister, funcția focului interior
îl arde, nu-i mai dă lumină. „De fapt, nimicul

nu există". Nicio fericire nu-l mai atinge, nicio liniște, nu

mai acumulează forțe pentru o viață nouă.
Nu e decât o creatură căreia i-a mai rămas doar moartea,
apreciată ca o binecuvântare. Nu crede
în existența vieții de dincolo, n-are atâta imaginație. E
neajutorat și cu mâinile goale, s-a
predat, nu-l mai ajută cu nimic faptul că e o persoană
rațională. E profund mâhnit că n-a putut
face mai mult, că nu i s-a dat decât un pic din ceea ce alții
au risipit sau au aruncat la gunoi. Nu s-a
putut concentra destul, n-a dat de gustul virtuții. A fost
ținut la suprafață, destinul l-a îngropat

a never-ending depression… He spent all his life
interpreting what he was feeling — and he was mostly
mistaken, not on the right path, he was only playing
a part that he couldn't quite remember to the end, he lost it
on the way. In vain did he fight against himself, after a while,
when he understood what was behind the positive
feelings, full of compassion and goodwill, it was too late,
the lessons have passed him by, not assimilated,
left not comprehended. He accepted his fate: that he's
one of those that can turn venom into
a cure. And that no law of the universe can change
the negative aspects of his life. He doesn't wish for anything
anymore. So he resigns himself to suffering, from which
he extracts, from time to time, a
drop of essence — he doesn't know what it is, what for,
maybe it has to do with the future, maybe with
the soul, maybe with God, the devil or the fairy-tales,
or all of them and others alike,
mingled, or with none of them whatsoever. It's a disturbance of
everything related to his ability of making decisions, thinking
and

într-o continuă depresie… Toată viața n-a făcut decât să
interpreteze ceea ce simte — și a greșit
mai mult, n-a fost pe drumul cel bun, a jucat numai un rol
pe care nu l-a ținut minte până la capăt, l-a pierdut
pe drum. Degeaba s-a împotrivit lui însuși, de la un moment
dat, când a înțeles ce e în spatele sentimentelor
pozitive, pline de compasiune și bunăvoință, era prea târziu,
învățăturile trecuseră pe lângă el, nu fuseseră
asimilate, rămăseseră neînțelese. S-a resemnat: că el nu face
parte dintre cei ce pot transforma veninul
în leac. Și că nici o lege a universului nu poate schimba
aspectele negative ale vieții lui. Nu-și
mai dorește nimic. Așa că se mulțumește cu suferința, din
care extrage, din când în când, câte
o picătură de esență — nu știe exact ce e, la ce folosește,
poate are legătură cu viitorul, poate cu
sufletul, poate cu Dumnezeu, poate cu dracul sau cu basmele,
sau cu toate la un loc și cu altele
asemenea lor, amestecate, sau cu niciuna. E o dereglare a tot
ce ține de capacitatea sa de decizie, de gândire și

memorising. Adrift has open behind him. It sends weak lights,
flickering. He's the prisoner of a cycle about
to end, he feels the urge to escape, but
all his thoughts prove to be
wishful thinking. "What is he doing here?". He has inferior
vibrations.

memorie. S-a deschis un gol în urma lui. Emite lumini slabe,
pâlpâie. E prizonier al unui ciclu care e pe cale să
se încheie, simte impulsul să evadeze, dar
toate gândurile se dovedesc
a fi deșarte. „Ce caută el pe aicea"? Are vibrații inferioare.

The impression of uncoupling

Ruin, tendrils of grapevine stretched on
clothes lines, with grapes left to
dry up — that's all that's left from your family's home,
where I used to come kiss you nipples
under the gate, through the see-through

blouse, before you could disappear in your own
state of grace. Poor
airheaded… And so many futile honours given…

Today, everything gives the impression of uncoupling around
here. I sit

across the street, in a alehouse full of flies, at
a table and I look out the window
through your structure, squinting my eyes: actually, you are not
here, you are where the convicts used to rattle their
chains, in a different century, a different harbour. No
delusions…

Impresia desperecherii

Paragină, curpeni de viță de vie întinși pe
sârmele de rufe, cu struguri
puși la stafidit — atât a mai rămas din casa ta părintească,
unde eu veneam să te sărut la poartă pe
sfârcul sânilor, prin bluza

transparentă, până să apuci să dispari în propria-ți
stare de grație. Biet
senin… Și câte vane onoruri aduse…

Azi, totul lasă impresia desperecherii pe aici. Stau

peste drum, la un birt plin de muște, la
o masă și privesc pe fereastră
prin structura ta, micșorez pleoapele: de fapt, tu nu ești
aici, ci acolo unde ocnașii își zăngăneau
lanțurile, în alt secol, alt port. Fără deziluzii… La ora

At 10 p.m., out of the alehouse, keen on
ripping apart the last rope of your crumbling family home,
for it to rise up to the skies, in the
end — the rope that ties me to the pillory… Cause
there are quantum processes at its base. Physical,
solidifying.

Mental problems?

zece seara, ieșit din birt, având să
desprind și ultima parâmă a casei tale părintești părăginite,
să se ridice în slava cerului, până la
urma urmii — parâmă care să mă lege de stâlpii infamiei… Că
sunt procese cuantice la bază pe aici. Fizice,
întărești.

Probleme psihice?

He can't remember

At random, reaching a place from where he can descend,
unsettled, in a world of fawners — he had no interest
in going above, anyway, to climb,
because death will fulfil this last wish too,
to find a place for him. He has, on his shaved head,
threads of wormwood and he is being whipped by the drunks
coming out of the village's alehouse, before climbing
in their carriage which is pulled by two horses.
You're praying to St. Peter again? They've asked him
to clean up the road, on the account of his welfare. No one
knows where he came from, truly, and why he doesn't want to
go back to where he came from, he lives in an abandoned
house and the mayor took pity on him. Maybe he was cast
away from a monastery. He
didn't get tipsy and he didn't say silly things. He has no idea
who he is. But he suspects. He told the cop that he was
directing
the energy through the main channel and that
he sold everything after his wife died and he got sacked, he

Nu-și mai amintește

Din întâmplare, ajuns într-un loc de unde poate coborî,
neliniștit, într-o lume a lingușitorilor — mai sus
n-a fost interesat, oricum, să urce,
fiindcă moartea îi va îndeplini și această ultimă dorință,
să-și găsească un rost. Are, pe capul ras,
fire de pelin împletite și e biciuit acum de bețivii ieșiți
din cârciuma satului, înainte de a se arunca
în căruța lor trasă de doi cai.
Iar te rogi la Sfântul Petru? L-au pus
să curețe drumurile, în contul ajutorului social. Nu
știe nimeni de unde a apărut, cu adevărat, și de ce nu vrea
să plece de unde a venit, locuiește într-o casă
părăsită și primarului i s-a făcut milă de el. Poate a fost
alungat de la vreo mănăstire. Nu se
amețea de băutură și nu spunea lucruri de râs. Nu are idee
cine e. Dar bănuiește. A spus polițaiului că direcționa

energia pe canalul principal și că
a vândut tot, după ce i-a murit soția și a fost prădat, a

was left more dead than alive, in a
pool of blood, head smashed, he doesn't know
if he isn't from a different realm, maybe.
He has no kids, his relatives sent him away. As he has nothing

left, he cherished each day given by
God, danced by a tune that only he could hear and endured any
type of insubordination. Was he kicked out of the
madhouse and he doesn't remember anything? He only knows
what he's doing today, he forgets it by tomorrow. He makes up
things.
He's convinced that he has returned
in antiquity and that he is a rebellious slave, that deserves to be
punished — from time to time he keeps saying that he has lived
enough and that h has to be beheaded, a martyr, so he can show
up in the dreams of the mayor's wife, to foretell
to future till doomsday, as a sign of gratitude for being kept
on the state's money… One day

he was found atop one of the wings of the church — he said he
was under the direct influence of the magnetic field of
the planet. So what?

fost lăsat mai mult mort decât viu, într-o
baltă de sânge, lovit numai în cap, că nu știe dacă
nu e, de fapt, venit de pe altă lume.
N-are copii, rudele l-au alungat. Fiindcă nu i-a mai rămas

nimic, se bucura de fiecare zi lăsată de la
Dumnezeu, dansa după muzica din mintea lui și suporta orice
mod de nestăpânire. A fost dat afară din
spitalul de nebuni și nu-și mai amintește de nimic? Știe
numai ce face azi, mâine uită tot. Inventează.

E convins că s-a întors în
antichitate și că e sclav răzvrătit, care merită să fie
pedepsit — din când în când repetă că a trăit
destul și că trebuie decapitat, martir, să poată să apară în
visul femeii primarului, să ghicească
viitorul până în ziua de apoi, drept mulțumire că-l rabdă
pe banii statului… Într-o zi

a fost găsit urcat pe o aripă a bisericii — a spus că e sub
influența directă a câmpului magnetic al
planetei. Și?

The underlays of learning

structures coming apart, you are pulling on one end,
I on the other. Do you realise?
At first it was the curiosity towards an idea. Or the repulsion?
The idea of being together, the fear of
not annihilating each other. Moving from one side to the other.
We have both acted upon the
nervous system of the other… Until, some months later,
we recognized the underlays of
learning: "the vital body of the man is feminine
and negative, while the woman's is
masculine and positive." The vital body? There are so many
elevations in your heart… The truth
is that we loved each other like two lunatics.
And that's it. We didn't get

anywhere: you keep your frail hands still,
staring ahead. In fact,
where did we have to end up? In the meantime I'm thinking,
among others, about the fact that the postman won't

Dedesubturile învățăturii

structuri care se destramă, tu tragi dintr-o parte,
eu dintr-o parte. Îți dai seama?
La început a fost distracția față de o idee. Sau repulsia?
Ideea de a fi împreună, teama de a
nu ne anihila reciproc. Trecând dintr-o putere în alta. Am
acționat fiecare asupra sistemului
nervos al celuilalt… Până ce, după câteva luni,
am recunoscut dedesubturile
învățăturii: „corpul vital al bărbatului este feminin
şi negativ, pe când al femeii
este masculin şi pozitiv". Corpul vital? Sunt atâtea suișuri
în inima ta… Adevărul
e că ne-am iubit ca doi nebuni.
Și gata. N-am ajuns

nicăieri: tu îți ții mâinile uscățive nemişcate,
stai cu ochii în gol. De fapt,
unde trebuia să ajungem? În timp ce eu mă gândesc,
între altele, la faptul că poştaşul nu

be able to deliver the envelopes to anyone, if we break up.
Both of us, paralyzed by an

inexplicable fear. Fear that comes from the depths — the same depths of a primordial electromagnetic
pulse, that has just come into this millennia… We should have died together yesterday.

va mai avea cui să ducă plicuri, dacă ne despărțim.
Amândoi, paralizați de o

frică de neînțeles. Frică venită din străfund — acelaşi străfund al unui străvechi puls
electromagnetic, abia în acest mileniu sosit… Mai bine muream ieri împreună.

Nothing is worth it

The fierce nerves are coming back to their sheathe, even the hairs
would back out if they could.
It's true, nothing is worth it, you fight yourself
and you always notice that you're not winning, so, what's
the point of killing yourself over it?
You can find glory in this world, if that's what you want — but,
honestly, you don't care, it's a trick,
because you know that it's not yours and that everything fades.
Such a pity that you're living in vain now.
You get the feeling that you are constantly manipulated from
within yourself, strictly controlled,
subtly, you're pointlessly trying to escape, fighting a lost
battle, that's how we are made!
Sure, you can hope, not give up and take the will for the
deed. Nothing more, though: what for, you're
releasing yourself out of your prison
only to die. Isn't it a thousand pities not to
enjoy the life God gave to you, without

Nimic nu merită

se întorc în teacă nervii războinici, ar da înapoi şi

firişoarele de păr dacă ar putea.
E adevărat, nimic nu merită, te baţi cu tine
însuţi şi mereu observi că nu câştigi tu, de fapt, ce rost
are să te omori atât cu firea?
Gloria o găseşti pe lumea asta, dacă te interesează — dar,
sincer, nu te interesează, e o păcăleală,
fiindcă ştii că nu-ţi aparţii şi că toate trec. Păcat numai
că ai ajuns să trăieşti degeaba.
Ai sentimentul că eşti manipulat tot timpul dinlăuntrul
tău, eşti controlat în amănunt,
insesizabil, te zbaţi inutil să scapi, duci o luptă
din start pierdută, aşa suntem lăsaţi!
Sigur, poţi să speri, să nu deznădăjduieşti şi să-ţi faci
iluzii. Nimic mai mult, însă: ce folos, te
eliberezi din închisoarea ta
numai dacă mori. Dar nu e păcat de la Dumnezeu să nu
te bucuri de viaţa care ţi s-a dat, fără

asking silly questions, without protesting because you are not
feeling completely free? If
you want to break the chains, fall in love or go off the rails,
and then you'll be taken, given as slave to the lover
or the doctor, which are part
of the same destiny. Your destiny. Easy! All your life you have
though that you can be yourself and all you've been
is what you are, another one. Or what
others have thought you are. Did you understand?
All the grace is within you: where your mind
meets your heart, in the depths.

You try again to bring peace to your soul — where did
all this tart? You return
to their sheathe your fierce nerves, but you discover that this is
merely the silence before
a cerebral storm, "you should unplug from
absolutely everything" — but can you? There's something
that prevents you, an inexplicable
sadness: you still have duties to fulfil. Stop being upset
with yourself for nothing: heart up!

să pui întrebări prosteşti, fără să protestezi deoarece
nu te simți liber cu totul? Dacă
vrei să rupi iar lanțul, îndrăgosteşte-te sau ia-o razna,
atunci vei fi preluat, dat în stăpânire iubitei
sau doctorului, care fac parte din
acelaşi destin. Destinul tău. Simplu! Toată viața ai
crezut că poți fi tu însuți şi n-ai fost decât
ceea ce eşti, altul. Sau ceea
ce au crezut alții că eşti. Ai înțeles?
Toată slava este înlăuntrul tău: unde ți se întâlnește
mintea cu inima, în străfund.

Încerci să-ți aduci iar liniştea în suflet — de la ce a
plecat totul? Îți întorci
în teacă nervii războinici, dar descoperi că nu e decât
liniştea de dinaintea unei
noi furtuni cerebrale, „ar trebui să te decuplezi de la
absolut tot" — dar parcă poți? E ceva
care nu te lasă, o tristețe
inexplicabilă: mai ai obligații pe aici. Nu mai fi
degeaba supărat pe tine: inima sus!

Come out of yourself

stop thinking of anything! You feel suspended in the Universe,
you say. I don't even know who to prat to,
what to ask God for, rest assured — I go into the church
and I go out, I have no idea what I am looking for… I feel like
in a field of tulips, overwhelmed. No direction,
I have last even my last ounce of
common-sense, no one awaits me, nowhere, I have
lost everything. Each day
I break up with myself. In vain. I am

even enrolled in the wars between the ant hills,
that's what I've come to — the end is near,
I can't tell who I am anymore. I repeat myself in everything I do and think.
Maybe I should be baptized again. The Powers,
The Lords and The Masters will come to your aid. They will pour
on your head water kept
within the church during the Holy Week, the same they do

Ieşi din tine

nu te mai gândi la nimic! Te simți suspendat în Univers,
spui. Nici la Dumnezeu nu mai ştiu la
ce să mă rog, ce să-i cer, fii liniştită — intru în biserică
şi ies, habar nu am ce caut… Mă simt
ca-ntr-un lan de lalele, copleşit. Fără orientare,
mi-am pierdut şi ultimul
dram de bun-simț, nu mă aşteaptă nimeni, nicăieri, am
pierdut pe toată linia. În fiecare zi
mă despart de mine însumi. Degeaba. Sunt

înrolat şi în războaiele dintre muşuroaiele de furnici,
până aici am ajuns — sfârşitul e la un pas,
nu mai ştiu cine sunt. Mă repet în tot ce fac şi gândesc.

Poate că ar trebui să fii rebotezat. Puterile,
Domniile și Stăpânii vor veni să te ajute. O să ți se toarne

pe cap apă păstrată
în biserică în Săptămâna Patimilor, cum fac oamenii

with mentally ill people, I'll be your godfather — on the night of
The Resurrection, in the cemetery.
You'll start anew, re-baptized. I'll pour holy water
over you head, you should shed your old clothes
ad throw them away, to remain as you were born… No one can
take away what I have lived for real! Neither the tiredness,
or the repulsion. I scream: show me
what I have done wrong! I will, but first come out completely of yourself.

Sit at the head of my bed.

cu bolnavii psihici, îți voi fi eu naş — în

noaptea de Înviere, în cimitir.
O iei de la capăt aşa, rebotezat. Îți torn eu apă sfințită
pe cap, tu să te dezbraci de hainele vechi
şi să le arunci, să rămâi aşa cum te-ai născut… Nimeni nu-mi
poate lua ce am trăit în realitate! Nici oboseala,
nici dezgustul. Țip: arată-mi
cu ce am greșit! Ți-arăt, dar ieşi întâi cu totul din tine.

Stai la căpătâiul meu.

He has come too close to himself

At first he seemed more daring, today he can't be suffered,
nor endured, as he's not ready anymore for
any good thing, to receive it or to offer it.
Quite the opposite. He scolds his eyes, for seeing what they see.
He scolds his ears, for hearing what they hear.
Why? Because he turned everything upside down and he sunk
within himself, from where he comes out not knowing
his depths, everything lost, ignored — after a lifetime. "Which
are the bad ones and which are the indifferent ones?"
He doesn't care anymore. Or he can not perceive them
anymore,
wasted in his own naught… The truth is that he
put his faith in his lucky star, all his life and he
hasn't found the answer to easy questions,
he got even more tangled up. He doesn't blame anyone, that he
can do, he won't be scandalized by anything that has happened
and keeps happening to him, he endures them all —
that's not the main issue. He noticed that not even
his most profound layers of himself

S-a apropiat prea mult de el însuși

La început părea mai îndrăzneț, azi nu mai poate fi suferit,
nici răbdat, nemaifiind pregătit pentru
orice lucru bun, nici pentru a-l primi, nici pentru a-l dărui.
Din contră. Își ceartă ochii, că de ce văd ce văd.
Își ceartă urechile, că de ce aud ce aud.
De ce? Deoarece a răsturnat totul pe dos și s-a scufundat în
el însuși, de unde iese necunoscându-și
adâncimile, tot pierdut, tot ignorant — după o viață. „Care
sunt cele rele și care cele indiferente?"
Nu-l mai interesează. Sau nu e în stare să le mai perceapă,

risipit în propriu-i neant… Adevărul e că s-a
lăsat în seama credinței în steaua lui, de-a lungul vieții și
n-a găsit răspunsuri la întrebări
simple, mai rău s-a încurcat. Nu dă vina pe nimeni, atât
poate, nu se va scandaliza de nimic din cele
ce i s-au întâmplat și i se mai întâmplă, pe toate le rabdă —
nu asta e problema principală. A observat că nici
straturile profunde din el însuși

126

aren't his own, but in the hands of another — then?
Why should he bother. So far he has
honestly despised himself, and for nothing, he punished himself,
he trampled all over himself, no meaning to his
deeds. Now he has become indifferent to even death and he's not
in love with and good thing, proven misleading
in time: quite the opposite. He starts crying
whenever he gets too close to himself, but he can't tell anymore
if that's a good or a bad thing. He's ashamed. All he knows is that
he' fed up with it, today he's happy, tomorrow sad, nothing
new, he can't make any sense of his days. He wishes he could
love himself. He's convinced that the evil will to even more vile
and that he won't enjoy inner peace, he kept fighting
in detail. It's better not to be anything. No one
pays attention to what doesn't happen in the open
and out aloud — although they provoke great spiritual ruptures,
silent natural disasters, by the

nu-i stau în putere, ci stau în puterea altuia — atunci?
De ce să-și mai bată capul. Până acum s-a
disprețuit sincer, și nu i-a folosit la nimic, s-a pedepsit,
s-a călcat în picioare, neavând sens tot ce
face. Acum i-a devenit și moartea indiferentă și nu mai e
îndrăgostit de orice lucru bun, dovedit înșelător,
în timp: din contră. Îi dau lacrimile
când se apropie prea mult de el însuși, dar nu mai știe dacă
asta e de bine sau e de rău, îi e rușine. Știe doar
că s-a scârbit, azi se bucură, mâine se întristează, nimic
nou, nu le dă zilelor de capăt. Ar vrea să se
iubească. E convins că răul va spori spre mai rău și că nu
se va bucura de liniștea interioară, s-a tot
cercetat în amănunt. Mai bine este să nu fii nimic. Nimeni
nu dă atenție la cele ce nu se petrec la vedere
și cu sonorul dat tare — deși ele provoacă mari rupturi
sufletești, catastrofe naturale în taină, după

old law. It would be nice to know the future, right before
the end, to signal, subtlety, so
the world won't make the same mistakes he did. He
would like to feel rich for one day, poor for another,
not only a fool: one day clear, another day hazy, one day suffering
another day happy, one day heard, another nor. He understands
by himself that life hasn't made him wiser, that he can't be the
guide of those that wander, "not the light of
those in the dark, or the adviser of those without wit, or the
teacher of those under age." He understands by himself,
precisely, that gullibly, for as long as he has known
himself, he kept melting little by little, essence by
essence, within the universal substance…

legea veche. Ar fi frumos să prevadă viitorul, pe ultima
sută de metri, să facă sesizări, subtil, să
nu mai facă lumea greșelile pe care el le-a făcut. I-ar
plăcea să se simtă o zi bogat, o zi sărac,
nu numai fraier: o zi limpezit, o zi tulburat, o zi suferind,
o zi fericit, o zi ascultat, o zi nu. Înțelege
singur că viața nu l-a făcut mai înțelept, că nu poate fi
nici călăuză celor rătăciți, „nici lumină celor
ce sunt în întuneric, nici povățuitor celor fără minte, nici
învățător celor nevârstnici". Înțelege singur,
mai exact, că nu face, naiv, de când
se știe, decât să se topească încetul cu încetul, esență cu
esență, în interiorul substanței universale…

Interview with the poet Liviu Ioan Stoiciu

Alexandra Velicu: *Thank you very much for accepting this interview. I would like to start by asking what has determined you to write. Do you write out of personal desire or for the public? Do you wish to convey a particular message through your poems?*

Liviu Ioan Stoiciu: I have been writing "regularly" since I was 14 (before that I just wrote at random; I have kept some poems since I was 11, from 1961), trying to "fill in" the pages of my magazines (written by hand, on folded A3 paper sheet) with poetry, prose, pages of journals, essays, literary reviews and journalism. At some point I was in charge of seven "magazines" (which were read by colleagues and teachers, family, relatives, acquaintance; I even sold some of them).

I had my first appearance in my *magazines*. I developed as a writer by my own, without a role model and become a professional by chance (for better or worse) in almost all the literary genres — by now I have published volumes of poetry, prose (novels), memoiristic-essayistic-journalistic and dramatical texts, so over the years I have covered almost all the

Interviu cu poetul Liviu Ioan Stoiciu

Alexandra Velicu: *Vă mulțumesc pentru că ați acceptat să îmi acordați acest interviu. Aș dori să încep prin a vă întreba ce anume vă determină să scrieți. Scrieți dintr-o nevoie personală sau pentru public? Doriți să transmiteți un mesaj anume prin intermediul poeziilor dumneavoastră?*

Liviu Ioan Stoiciu: Scriu de la 14 ani „regulat" (până la 14 ani am scris la întâmplare; am poeme păstrate de la 11 ani, din 1961), trebuind să „umplu" reviste ale mele (scrise de mână, pe coli A 3 îndoite) cu poezie, proză, jurnal, eseu sau cronici literare, dramaturgie și publicistică. Am avut la un moment dat șapte „reviste" ale mele (le citeau colegii și profesorii de liceu, sau cei din familie, rude, cunoștințe; le și vindeam).

Am debutat în *revistele* mele. Am crescut din scrisul meu, n-am avut modele. M-am profesionalizat, vrând-nevrând (în bine sau în rău) în mai toate genurile literare — azi am cărți de versuri, de proză (romane), de jurnal-memorialistică-eseu-publicistică și de teatru, adică de-a lungul vieții am acoperit mai toate genurile literare promovate în „revistele" mele din

genres broadcasted in the "magazines" of my youth.

I abandoned literary criticism quite early in my life (oddly enough, there are critics today that do not consider themselves writers; so we have writers and critics, divided but… together as members of the Writers' Union; just as translators do not consider themselves writers, but are also members of the Writers' Union; of course, the act of creation binds us all), thinking that a distinctive education was required for becoming a literary critic, a certain inclination towards analysis and a "cool" head, a sense for good taste (the writer remains a dreamer with his head in the clouds, unlike the critic, who is always down to earth).

Why did I start writing? I have no clue, it was an inner unstoppable urge. Out of vocation? Why am I still writing now, when I am 66? Out of the same urge, even though in the meantime I understood that everything is pointless in this world. Writing drove me towards suicide and rescued me as well, it produces both the poison and the antidote… I am not referring to the literary life (with its disappointments and frustrations related to the running of the Writer's Union or surviving among other fellow writers, some of the brilliant,

adolescență.

Am abandonat din prima tinerețe critica literară (interesant, azi sunt critici literari care nu se consideră scriitori; avem astfel scriitori și critici, separat dar… împreună în Uniunea Scriitorilor; așa cum nici traducătorii nu se consideră scriitori, dar sunt membri ai Uniunii Scriitorilor; sigur, creația ne leagă pe toți), considerând că-ți trebuie școală specială pentru critică și o simțire aparte de analiză și studiu „la rece", de gust și impresie (scriitorul rămâne la masa de scris un visător cu capul în nouri, nu și criticul, mereu cu picioarele pe pământ).

De ce am început să scriu? Habar nu am, a fost o pornire interioară, de nestăpânit. Vocație? De ce mai scriu și azi, la 66 de ani? Din aceeași pornire, chiar dacă între timp am înțeles că totul e zădărnicie pe lumea asta. Scrisul m-a împins la sinucidere și tot el m-a salvat, el produce otravă și totodată și antidotul ei… Nu mă refer la viața literară (cu dezamăgiri, frustrări legate de funcționarea Uniunii Scriitorilor sau de supraviețuirea între colegi scriitori, unii geniali, alții „mai puțin dotați, dar… buni"), ci la viața personală. Personal sunt

others "less gifted, but… nonetheless"), but to my personal life. Personally, I am only interested in my own limits, I'm fighting with myself, not with the literary world — knowing that I am nothing but what "Mother Nature" made me and that it is pointless to waste my breath on the passing public injustice (although I still react).

interesat numai de limitele mele, cu mine mă lupt, nu cu lumea literară — știind că sunt atât cât mi s-a dat „de la mama natură" și că n-are rost să-mi bat prea tare capul cu nedreptatea publică de la un moment dat (deși reacționez).

An unsolved issue would be that of the way in which my writing are perceived (but I do now envy those who are successful, "so was their luck to be cherished during their lifetime"; given that in the literary world success can harm your… posteriority; it is known many of the writers that were acknowledged as successful during their lifetimes have faded into nothingness after death). Why do I write? Because "I was born this way" (at a disadvantage in the real world, hopefully not in the next one as well). I didn't know what to do with myself in my spare time — I wrote, I read, even on holidays… Dear Lord, I didn't write to prove a point to someone out there. I wrote by discovering that writing is also a form of internal treatment, freeing you of the pressure of "the tethered soul" that always craves for more.

O problemă nerezolvată fiind aceea a receptării a ceea ce scriu (dar nu-i invidiez pe cei ce au succes, „așa le-a fost lor scris să se bucure de glorie în timpul vieții"; lasă că în regim literar succesul poate dăuna… posterității; știindu-se că prea mulți dintre cei considerați mari scriitori în timpul vieții, după moarte dispar în neant). De ce scriu? Fiindcă „așa am fost lăsat" (păgubos în lumea reală, sper să fi câștigat în lumea spirituală, dacă pot să spun așa). N-am știut ce să fac în timpul liber cu mine — am scris, am citit (mai ales am citit), inclusiv în zilele de sărbătoare… N-am scris să demonstrez ceva, cuiva din public, Doamne ferește. Am scris descoperind că scrisul e și o formă de tratament intern, el te eliberează de presiunea „sufletului înlănțuit", care mereu tânjește.

Alexandra Velicu: *Could you reveal for us the creative process that you go through? Is it spontaneous or premeditated? Do you write under the influence of momentary feelings or programmatically, with a well-defined purpose in mind? Do you publish your poems as you drafted them or do you edit them?*

Liviu Ioan Stoiciu: I write spontaneously: I just sit at my desk and wait, a writing reflex has developed over the years — if "inspiration" strikes, I write, if not, I just drop it.

Sometimes I force it, to deceive my heart (given the fact that a day holds value in my eyes if I have written, if I haven't lived "for nothing"; not necessarily lyrics, it can be prose, drama, an essay, a journal page or simply journalism; but poetry will always come first).

When I don't write, I revise, I read… I write poems just to practice and I keep them in storage for a while, read them again after a year or ten (if I am asked to submit something for a magazine or if I wish to publish a new poetry volume). Of course, I throw away into the garbage lengthy portions of what I write, mostly poems (I am nefariously critical). I have no purpose in mind when I write, I can't remember the poems I wrote and I don't revise them. When I publish them in

Alexandra Velicu: *Ne puteți dezvălui procesul dumneavoastră de creație? Este spontan sau premeditat? Scrieți sub influența trăirilor de moment sau programatic, cu un scop bine definit? Vă publicați poeziile în maniera în care le-ați scris sau reveniți asupra lor și le editați?*

Liviu Ioan Stoiciu: Scriu spontan: mă așez la masa de scris și aștept, s-a format un reflex al creației — dacă am „inspirație", scriu, dacă nu, abandonez.

Uneori forțez, să-mi păcălesc inima (odată ce o zi din viață contează pentru mine dacă am scris, că „n-am trăit degeaba"; nu neapărat versuri, ci dacă am scris proză, teatru sau eseu sau publicistică sau jurnal; dar poezia rămâne pe primul loc).

Când nu scriu, repet, citesc… Scriu poezie numai pentru sertar, exerciții, pe care le las la păstrare, după un an sau după zece ani recitindu-le (dacă mi se cer colaborări la reviste sau dacă m-am hotărât să scot o nouă carte de versuri). Firește, arunc la coș versuri în majoritate, din ce scriu (am un spirit critic păcătos). N-am nici un scop când scriu, nu-mi țin minte versurile scrise și nici nu revin asupra lor. La publicarea în reviste literare sau cărți, aleg poeme care n-au nevoie de

magazines or books, I only pick those that don't need to be modified, I leave them as I first wrote them or I might change a word that keeps repeating, rivalling another poem…

This year, in 2016, at Bookfest, I published the first volume of "Opera Poetică",which contains my first four books and poetry cycles that have been previously published into two "debutants' notebooks". I did not change a word, did not take out even a comma, as poetry should express the state of mind you had at the moment you wrote them, faithfully respecting the spontaneity and perception you had back then, in the 70's or 80's (it does not matter that your critic views have changed and that your poetic style has moved on to another stage)…

On a different note, my writing habits might change over time, but I have always written by hand — lately I have taken to writing with a black bullet pen (up to the Revolution I used to write using a fountain pen with black ink), just to be alone in my writing, not get distracted and just stay focused and hungry (I usually write in the morning). I have made an exception, some sort of experiment, in the past two years by writing on a personal computer for a column called "La zi", for a fairly unknown culture magazine that releases a new issue every

modificări, le las așa cum au fost scrise, mai schimb doar vreun cuvânt care se repetă într-un poem, la concurență cu alt poem…

Anul acesta, 2016, la Bookfest mi-a fost lansată „Opera Poetică" (cu cărțile mele apărute până la Revoluție; primele mele patru cărți, plus ciclurile de versuri apărute în două „caiete ale debutanților")— n-am modificat nici măcar un cuvânt, n-am scos o virgulă din ele, poemele trebuie să exprime starea de creație de atunci, când au fost scrise, respectând spontaneitatea, intuițiile de atunci, din anii 70 și 80 ai secolului trecut, cu orice preț (nu are importanță că s-a schimbat gustul critic și că poezia a trecut într-o altă etapă)…

Altfel, când scriu am tabieturi care se schimbă, dar dintotdeauna scriu poezie numai de mână — de la o vreme îmi place să scriu cu pix cu mină neagră (până la Revoluție scriam numai cu stilou cu cerneală neagră), să fiu singur acolo unde scriu, să nu mi se distragă atenția (să pot să mă concentrez), să fiu nemâncat (poezie scriu dimineața). Am făcut o excepție, un experiment în ultimii doi ani, scriu un poem la computer pentru o rubrică intitulată „La zi" la o revistă de cultură mai degrabă necunoscută, care apare o dată la trei luni (Cartelul

three months (Cartelul metaforelor, in Buzău, at one of my fellow poet behest, Marin Ifrim). When I write prose, essays or an article, I only write on my computer (since computers came along; before that I would just type using my typing machine or simply by hand). To make matters worse, I write my prose at random as well (I have no topic in mind that I try to follow, it comes to me "on the fly")...

Alexandra Velicu: *Considering the fact that you have published so many poetry volumes, could you tell us the key moments that have defined your writing career?*

Liviu Ioan Stoiciu: Key moments? In 1973 (I was only 23), when I had seven suicide attempts (with seven saviours), thinking that I was a loser — at the time I was leading a students' literary club in Bucharest (called „3,14" and known for enriching the literary scene with a couple of renowned writers over the years) and I had reached a dead end.

Oddly enough, my last suicide attempt provided a remedy: my first volume of poems (that has never been published), called "Libertatea de a fi"…

metaforelor, la Buzău, la invitația unui prieten poet, Marin Ifrim). Atunci când scriu proză, eseu, publicistică, scriu numai la computer (de când a apărut computerul; până să apară el, scriam direct la mașina de scris veche; sau scriam de mână). Mai grav: tot spontan scriu și proza, culmea (n-am un subiect pe care să-l urmăresc, el „se scrie din mers")…

Alexandra Velicu: *Având în vedere că ați publicat numeroase volume de poezie, ne puteți spune care au fost momentele cheie, definitorii, care v-au marcat cariera literară?*

Liviu Ioan Stoiciu: Momente cheie? Anul 1973 (împlinisem 23 de ani), când am avut șapte tentative de sinucidere (cu șapte salvatori), luând seama că sunt un ratat — conduceam la București un cenaclu literar studențesc (intitulat „3,14", care a dat literaturii române o seamă de scriitori, în timp) și ajunsesem într-o fundătură.

Culmea, ultima tentativă de sinucidere a găsit un remediu: definitivarea primului meu volum de versuri (care avea să nu apară niciodată), intitulat „Libertatea de a fi"…

The following years I have put together a couple of poetry volumes and submitted them to poetry competitions organized by the state, volumes that stood no chance in front of the jury! I had to wait for six years for the jurors to get accustomed with the "new poetry", which would later be called "optzecistă" and for me to publish my first book, „La fanion" (for which I was awarded by the Writer's Union), in 1980 and which was endorsed by Laurențiu Ulici; but by then I was in my 30s…

Another significant moment was marked by the selection of five of my poems for a "Debutants' Notebook — 1997" (published in 1998 by Albatros Publishing House), which brought the most joy I have ever experienced in relation to the releasing of any of my volumes. I have also contributed with another ten poems for their next issue — "Debutants' Notebook — 1998", but by then I was already prepared… I was not one of "those poets" that was adulated by the public before the Revolution, as I was "misunderstood" (just like the avant-gardists), and even nowadays I am still considered an "outsider".

Au urmat ani la rând de definitivare de volume de versuri, trimise la concursurile de debut editorial, deschise de editurile de stat, volume care nu aveau nici o șansă în fața juriilor! A trebuit să aștept șase ani să se învețe juriile cu „noua poezie", care avea să se numească „optzecistă", și să debutez cu o carte a mea, „La fanion", în 1980, impus de Laurențiu Ulici (volum premiat de Uniunea Scriitorilor, care avea să-i dea greutate), aveam deja 30 de ani…

Moment cheie a fost când mi s-au selectat cinci poeme într-un „Caiet al debutanților — 1977" (la Editura Albatros, apărut în 1978), m-am bucurat cum nu m-am mai bucurat la nici un alt volum publicat. Atunci am înțeles că pot să continui să sper că voi debuta cu o carte a mea (a trebuit să apar cu alte zece poeme într-un alt „Caiet al debutanților — 1978", la aceeași editură, apărut în 1979), eram pregătit… N-am făcut parte dintre „poeții" care să fi fost răsfățat de public nici înainte de Revoluție, fiind „neînțeles" (cum sunt avangardiștii), sunt și azi un „outsider".

Alexandra Velicu: *Ars poetica – have you reached over the years a literary formula that you abide by? Has this formula undergone through significant changes?*

Liviu Ioan Stoiciu: Principles, convictions that I have about the literary creative process? In time, as a writer, you fall into certain habits and you want to stay true to yourself. You are in a personal competition; to begin with, you follow the path you settled upon "at birth", adding to it as you go, depending on the situations you face.

Furthermore, reading helps you improve your vocabulary, not only boost your "inspiration". It is important to respect yourself as a writer, have some principles linked to Christianity, moral convictions (that guide you in all your endeavours, keeping your subconscious on track) and not letting free will mock your sensitivity, your inner thoughts, your "crazy" ideas.

Of course, I have a troubled nature, I am constantly unsatisfied with myself and I have my doubts and dilemma, I am a rebel and hard to control once I cross a certain limit.

All my youth has been rampaged by anxiety and a lack of fulfilment, I always had to retreat in my shell to rediscover

Alexandra Velicu: *Ars poetica – simțiți că v-ați definit de-a lungul anilor un crez literar pe care îl urmați? A suferit acesta modificări de-a lungul timpului?*

Liviu Ioan Stoiciu: Principii, convingeri legate de creația literară? În timp, îți creezi propriile reflexe la masa de scris, nu vrei decât să fii tu însuți. Ești intrat într-o competiție personală, în primul și în ultimul rând, mergi în direcția primită „din naștere", adăugând ceea ce ți se dă din mers, în împrejurări diferite.

Totodată, lectura îți îmbunătățește și vocabularul, nu numai „inspirația". E important să te respecți la masa de scris, să ai principii cu trimiteri creștine, convingeri morale (ele te conduc în tot ce întreprinzi, datorită lor subconștientul nu te trădează), să nu lași liberul arbitru să-și bată joc de sensibilitatea ta, de gândurile ascunse, de ideile tale „trăsnite".

Sigur, eu am o fire zbuciumată, sunt tot timpul nemulțumit de mine și am îndoieli și dileme, sunt răzvrătit și greu de stăpânit atunci când ating o limită.

Toată tinerețea mi-a fost excedată de neliniște și nerealizare, a trebuit mereu să mă retrag în propria carapace să

myself, so I wouldn't end up in a hospice, as I was undesirable in the public sphere. For example, after the Revolution, I wasted myself writing articles on politics (lacking any value or vision; as a reminder, I have never been a party member and I have never held any political position before or after the Revolution).

To cleanse myself of this journalistic effort as a responsible citizen, I used to write (poetry, prose, drama)… Now, in the later years, I try to stay away from it all, not get involved, not even in the literary world — I wish to slowly isolate myself completely, not bother anyone anymore with my presence, just to write and read to my heart's desire and not be interested anymore in making it "to the front", just "coming back home" as I believe I have fulfilled my duty towards my country and towards myself.

I have no *ars poetica* to justify (which in practice is completely artificial), I just write "naturally, as it comes to me" — some might believe me, others not. So be it!

Alexandra Velicu: *At the beginning of your poetry volume "Nous" you offer the definition of this word, that you further draw upon in the poem with the same name, as a form of metatextuality. Do*

mă regăsesc, să nu intru în spitalul de nebuni, nefiind răsfățat în viața publică. M-am risipit, să dau un exemplu, după Revoluție, în publicistică politică (egală cu zero, fără viitor; vă reamintesc, n-am fost membru de partid nici înainte și nici după Revoluție, n-am avut funcții politice).

Să mă dezintoxic de această publicistică de cetățean responsabil, scriam literatură (poezie, proză, teatru)… Acum, spre final, încerc să stau deoparte, să nu mă mai implic nici măcar în viața literară — încet-încet vreau să mă izolez cu totul, să nu mai enervez pe nimeni cu prezența mea, să scriu și să citesc pentru propriu-mi suflet, să nu mai fiu interesat de vreo „ieșire în față", să mă retrag „la vatră", considerând că mi-am făcut destul datoria publică, și față de mine.

N-am nici o *artă poetică* de justificat (pusă în teorie, ea e artificială), scriu „natural, așa cum îmi vine" — dacă sunt crezut pe cuvânt, bine, dacă nu sunt, atâta pagubă!

Alexandra Velicu: *În deschiderea volumului „Nous" oferiți definiția acestui cuvânt, pe care ulterior o explorați în poezia cu titlul omonim, ca o formă de metatextualitate. Considerați că ați ajuns într-*

you feel that you have reached a stage of self-rediscovery, of your creative id or of re-evaluation of your personal literary formula?

Liviu Ioan Stoiciu: "*Nous*" is my 15th book and up to it I have "burned" through several stages, with each book wanting to be something new. I have started with *Inexprimabilul,* where each word written on paper had been spontaneously pulled out of my subconscious. In my second book, titled *„Inima de raze*", one of the poems opens up the interpretations for all my other poems at the time; I will cite it all here:

The Inexpressible

swash!...he cut the neck
of her lion — she was lying under the fig — which was
sleeping, the poor one, decrepit, without a care, in the shades…
and smeared with blood
the whole scenery
throwing away, at the end, the head
on a tray

ladies and gentlemen, witness now

o etapă de redescoperire a sinelui, a eului creativ sau de reevaluare a crezului dumneavoastră poetic?

Liviu Ioan Stoiciu: „*Nous*" e a 15-a mea carte, până la ea am tot „ars etape", fiecare carte dorind să fie altceva. Am început cu *Inexprimabilul*, fiecare cuvânt pus pe hârtie fiind smuls spontan din inconştient. În a doua mea carte, intitulată „Inima de raze" un poem dă cheia versurilor mele de atunci, îl citez pe tot aici:

Inexprimabilul

harşt!... tăie gâtul
leului ei, ajunsă până sub smochin, care
dormea, sărmanul, ramolit, fără grijă la umbră...
şi mâzgăli cu sânge
tot decorul
azvârlind, la urmă, capul
pe o tavă

doamnelor şi domnilor, acuma

138

THE INEXPRESSIBLE; we
glue it back together, one
two three, and!... a voice from the public: let's
send it to buy
matches… (whistles) from the main road,
behind his red
chimera,
as you would
say, at
the tail-end (hooked, with
an arrow tip), "saint
john" (my patron),
with his testicular hernia, with a lamp
whose oil has been forgotten
lit, during daytime, in
the afternoon, on a Sunday, a work day,
he fearfully whispers to a peasant that's
gaping around: young lad, hey, lad, what are they giving?... are
you deaf?... "salt, petrol… uniforms,
nails" (a!... they've brought
those to our local store

INEXPRIMABILUL: îl
lipim la loc, unu
doi trei, şi!... o voce din public: să
îl trimitem să cumpere
chibrituri... (fluierături) din strada
principală, în spatele
himerei
lui roşii, vorba
vine, la
coadă (una încârligată, cu
săgeată în vârf), „sfântul
ioan" (patronul
meu), cu hernia lui la testicule, cu un felinar
cu ulei uitat
aprins, ziua, în
amiaza mare, duminică, zi de lucru, îi
suflă temător unui țăran, gură
cască pe acolo: fecior, hei, fecior, ce dau ăia?... eşti
surd?... „sare, petrol... uniforme,
cuie" (a!... au
adus şi la noi, la magazinul

as well)
hey, you, the one cutting
in, sit
down: in the school's
yard, the caravan, with the volume turned all the way
up, "a folk
movie?"… movie, movie, about
the collectivization, to make it clear
to the peasants"… whaaaat?... again?... well, here, what
year are we
in?... "nineteenfifty….
fifty…"oh my, oh my, he glued
the head
wrongly, he… (clouds of dust, a carriage
with eight-legged horses passes by: a
woman with her hair gathered in a bun,
after she smooths out
her dress, crosses the wasteland with a
tray in her
hands: on
the tray, of course, lays a

mixt)
băi, ăla, ce te bagi în
față, stai
jos: în curtea
şcolii, caravana, cu difuzorul deschis la
maximum, „film
popular"?... „film, film, cu
colectivizarea, cu lămurirea
satului..." cuuum?... iar?... păi, aici, în
ce an suntem
noi?... „omienouăsutecincizecişi...
cincizecişi..." aoleu, aoleu, a
lipit capul
greşit, a... (prăfăraie, trece
o căruță cu cai cu opt picioare fiecare: o
femeie cu părul adunat în coc, după ce
îşi netezeşte
rochia, traversează pustiul cu o
tavă întinsă în
mâini: pe
tavă, bineînțeles, un

head, me, you, him…)

The volume "Inima de raze" was published by the Albatros Publishing House in 1982, but I had written it back in 1980, thirty years ago. "Nous" got published in 2015 (by Limes Publishing House), when I was 65 years old…

There's a thirty-five years gap between the publishing of these two poetry books. Of course, now I can brag than the initial Inexpressible (words that don't come easily to you, which seem uneven, stuttered, but have an inner cohesion) has turned Expressible! That expression has come by itself, gaining clarity in time. Even though the fragmentalism (as a figure of speech, in my case) is the same…

Fragmentalism is related to the way in which we perceive reality: that we see and hear multiple layers simultaneously, that we process several thought at the same time — and all I do is render this stratified reality through several layers, in verses…

If the Inexpressible was full of deceptive fractures, harder to follow on the surface (it is saved by orality; if I read the poem out loud, it makes sense), after a lifetime, the Expressible has gained depth even for the regular reader…

cap, eu, tu, el...)

Volumul „Inima de raze" a apărut la Editura Albatros în 1982, dar a fost scris în 1980, aveam 30 de ani. Volumul „Nous" a apărut (la Editura Limes) în 2015, când eu aveam 65 de ani…

Sunt 35 de ani distanță între aparițiile acestor două cărți ale mele de poezie. Bineînțeles, acum pot să jubilez că Inexprimabilul inițial (cuvintele care vin greu pe limbă, care par bolovănoase, bâlbâite, dar care au coeziune interioară) a devenit Exprimabil! Că exprimarea a venit de la sine, câștigând în timp în claritate. Chiar dacă fragmentarismul (ca formă de stil, la mine) e același…

Fragmentarismul fiind legat de perceperea realității: că vedem și auzim pe mai multe planuri, gândim în același timp pe mai multe planuri — și eu nu fac decât să redau această realitate stratificată pe mai multe planuri, în versuri…

Dacă Inexprimabilul era plin de rupturi derutante, mai dificil de urmărit la suprafață (el e salvat de oralitate; dacă eu recit în public poemul, are sens), după o viață de om, Exprimabilul a câștigat în profunzime și pentru un cititor

Just to prove this, as a curiosity, I will cite a poem that I have named as it follows: "Express yourself", which I have included in my latest volume, "Nous":

Express yourself

How many times have you climbed up to this cave, to pray?
"Ask Daniil Sihastrul! Or the abbot
Melchisedec, from Putna's Monastery." You wished to descend
into the depths of death, to
retreat, to uncover your true face and to ask
for forgiveness. So, by going uphill, you get the impression that
you're the centre of the universe, although you know you
aren't.
You haven't reached anything so far, not even
the underlay of things, but you've done your duty: you tried
and you searched. The fir woods around are
hugging you to their chest and spur you to get
to know your place. It's enough
that you haven't lost your enthusiasm, thinking that there's a

obișnuit…

Să se poată verifica, de curiozitate, redau aici un poem care se intitulează chiar așa: „Exprimă-te", apărut în acest ultim volum al meu intitulat „Nous":

Exprimă-te

A câta oară urci până în peșteră, să te închini?
„Întreabă-l pe Daniil Sihastrul! Sau pe părintele stareț
Melchisedec, de la Putna". Ai fi vrut să cobori
până în măruntaiele morții, în
retragere, să-ți descoperi adevărata față și să ceri
iertare. Așa, urcând, ai impresia că
ești buricul pământului, deși știi sigur că nu ești. Nu
ai ajuns nicăieri până azi, nici în
substratul lucrurilor, dar ți-ai făcut datoria: ai încercat
și ai căutat. Pădurile de brad din jur te
îmbrățișează la pieptul lor și te îndeamnă să-ți cunoști
pe mai departe lungul nasului. E de ajuns
că nu ți-ai pierdut entuziasmul, crezând că are un rost
totul — te-ai înșelat, din păcate, nu întâmplător

meaning to this — unfortunately, you are wrong, it's no surprise that you are retracing your old steps. There's no other way. From a young age all you could do is repeat yourself, right?
It's no tragedy that you are challenging yourself and that you suffer, just to reach the top and never come
down! The world is as it is, no one can defend you from
yourself. And hope is temporary.
Of course you'll have to endure from now on as well, so many deficiencies and pains — why are you getting scared?
Didn't you wise up? Warm yourself up, find strength in patience, climb up to the heart and
go down to beg the "restless worm" for mercy… You're

a manifestation of your own
nature, what's so hard to comprehend? Express yourself,
from now on, as such…

îți calci pe urmele vechi. Neavând de ales. De la o vârstă
nu ți-a mai rămas decât să te repeți, nu?
Nu e nici o nenorocire dacă te provoci singur și suferi,
numai să nu urci până la capăt și să nu mai
cobori! Lumea e așa cum e, nu te apără nimeni de tine
însuți. Iar nădejdea e trecătoare.
Bineînțeles că ai atâtea de răbdat și de aici înainte, atâtea
lipsuri și dureri — de ce te sperii?
Nu te-ai înțelepțit? Îndulcește-ți gâtlejul, ia putere din
așteptare, urcă-te până la inimă și
coboară să-i ceri „viermelui neadormit" îndurare… Ești

o expresie a propriei tale
naturi, ce e așa de greu de înțeles? Exprimă-te,
în continuare, ca atare…

That all this is a perpetual struggle to "find yourself", is an understatement. Rediscover, revaluation, rehabilitation, reassessment, recreation.

Că la mijloc e o continuă „regăsire a sinelui", e de la sine înțeles. Regăsire, reevaluare, reabilitare, reașezare, recreare.

Alexandra Velicu: *Has the reevaluation of you principles and values over the years affected the perspective you have on the poetry you have previously written? Do you have poems in which you do not recognise yourself anymore and that you wish to "deny"? Are there fragments that you wrote and kept only for yourself, never to be published?*

Liviu Ioan Stoiciu: As I usually write "drawer literature", unpretentious "exercises", I have plenty of poems that I never intend to publish, as they are "outdated".

The poems I have written in my youth, when I was "forming" as a writer, before I had my literary debut, will never be published, not even as a "curiosity", as their only value is a sentimental one (although they could be exploited as a journal).

With the poems I wrote after my literary debut I have been more concessive, deluding myself that they were written "at maturity", after I have found my path — I sort them, those that have any value I send to literary magazine, polished (eventually, I might include them in my volumes as well), and those that do not impress me remain in the drawer, to God's mercy, as testimony of all I have faced, whenever I read through them.

Alexandra Velicu: *Vi s-a întâmplat ca schimbarea viziunilor pe parcursul vieții să vă afecteze perspectiva asupra poeziilor pe care le-ați scris anterior? Aveți poezii în care nu vă mai recunoașteți ca autor și pe care le-ați "nega"? Există fragmente pe care le-ați scris și pe care le păstrați doar pentru dumneavoastră, fără intenția de a le publica vreodată?*

Liviu Ioan Stoiciu: Fiindcă eu scriu numai poezii de sertar, „exerciții" fără pretenții, am o grămadă de poeme pe care n-am intenția să le public vreodată, fiind „depășite".

Poemele primei tinereți, de „formare" (din vremea cenaclurilor), de până la debutul editorial, nu vor fi publicate nici măcar cu titlul „de curiozitate", neavând decât valoare sentimentală (deși ar putea fi exploatate ca jurnal).

Cu poemele scrise după ce am debutat editorial, am o atitudine mai concesivă, iluzionându-mă că au fost scrise „la maturitate", când mi-am găsit o albie a mea — fac selecție, pe cele care au cât de cât valoare le public în reviste literare, redefinitivate (eventual, le preiau în cărțile mele), pe cele care nu-mi mai spun mare lucru le las în sertar, în plata Domnului, să fie mărturie prin ce am trecut, de câte ori le recitesc să aleg.

I don't fuss over them, if I had no "inspiration" when I wrote them, that's that, I rarely rehabilitate poems that I consider worthless. I take things as they are, I try not to make a fool of myself as a writer. As of denying, I do not intend to deny anything, as everything I write is spontaneous. Up to the Revolution (I was 39 years old in 1989) I had no interest in "patriotic" poetry (back then patriotism was badly seen), in praising Ceaușescu (I was in high school when he seized power) or "the party and the country", so I have nothing to erase from my writing career.

That over the years my "vision" has changed, that is to be expected, as poetry depicts moods that are always changing, that rejuvenate naturally, by themselves. I let everything follow its proper course, for better or worse, when it comes to writing.

Alexandra Velicu: *Have you ever noticed a duplicity between who you are in your private life and the image that you present as a writer, in the public sphere? Do you assume a literary voice in the public sphere?*

Liviu Ioan Stoiciu: If I am getting this right — only after the Revolution did I speak up in the public sphere, by

Nu mă omor cu firea, dacă n-am avut „inspirație" când le-am scris, n-am avut, rar reabilitez poemele pe care le descopăr ca slabe, la derută. Eu iau lucrurile așa cum sunt, nu-mi fur singur căciula la masa de scris. De negat n-am de gând să-mi neg nimic, odată ce tot ce scriu, scriu spontan. Până la Revoluție (aveam 39 de ani în 1989) n-am fost interesat de poezia „patriotică" (pe atunci avea sens peiorativ patriotismul), de preamărirea ceaușistă (eram în liceu când a venit N. Ceaușescu la putere) sau a „partidului și patriei", să am motive să-mi șterg trecutul la masa de scris.

Că mi-am schimbat „viziunea" de-a lungul vieții, e firesc, sunt stări de spirit reprezentate în poeme, mereu în schimbare, împrospătate natural. Am lăsat să curgă de la sine totul, în bine și în rău, în scris.

Alexandra Velicu: *Vi s-a întâmplat să sesizați o dedublare între persoana care sunteți în viața privată și imaginea pe care o afișați ca poet, în sfera publică? Vă asumați o voce literară în sfera publică?*

Liviu Ioan Stoiciu: Dacă înțeleg bine întrebarea — numai după Revoluție am ieșit în arena publică, publicând

publishing articles in newspapers (for "Cotidianul" I even wrote political articles on a daily basis; along with literary articles), as I had "made a name" as a poet.

The duplicity you are referring to is only in the way the public perceives me, outside my private life. The same way I write poetry and prose, drama and essays, the same way I write articles, without "duplicating" myself; each genre has its colour. Up to the Revolution I had no access to newspapers or magazines, only once in a blue moon, when I would get some poems published or answer to some literary inquiry.

After the Revolution I wrote columns for a number of cultural newspapers and magazines, backed up by my statute as a "writer", relatively well-known to the public (at least as a "poet"). I put in writing what I had to say, in an honest manner, not caring about the audience: I was a *public conscience*.

I felt obligated to hold the fort, to witness a reborn Romania, a gullibility that I have paid for dearly, as I have wasted my best literary creative years writing political articles.

I gave up on covering politics too late, after 2012 (when Traian Băsescu was maintained as a president by the Constitutional Court, despite the fact that an overwhelming

articole la ziar (pentru „Cotidianul" am scris și zilnic texte politice, în principal; publicam și texte literare), având „renumele" de poet.

Dedublarea de care vorbiți e la nivel de percepere publică, nu în particular. Așa cum scriu poezie și proză, teatru sau eseu, așa scriu și publicistică, fără să simt că mă „dedublez", fiecare gen are culoarul lui. Până la Revoluție nu aveam acces la ziare și reviste decât ocazional, întâmplător, extrem de rar publicat cu poeme sau răspunzând la câte o anchetă literară.

După Revoluție am avut numeroase rubrici în ziare și reviste de cultură, contând statutul de „scriitor" recunoscut public, de o anume notorietate (în principal ca „poet"). Am scris ce am avut de spus, onest, sincer, neinteresat de audiență: eram o *conștiință publică*.

Mă simțeam obligat să stau pe baricadă, să văd România la vârf reformată, o naivitate scump plătită, mi-am pierdut cei mai buni ani de creație literară scriind articole politice.

Am renunțat să mai scriu articole politice prea târziu, după anul 2012 (după ce Traian Băsescu a fost menținut în funcția de președinte de țară de către Curtea Constituțională,

part of the Romanian population voted for his demise), finally acknowledging the fact that "democracy" is built by worthless politicians and a corrupt system (an implacable one), by a mafioso elitism, even in the cultural circles.

Alexandra Velicu: *What advice would you give to your younger fellow writers, how would you prompt them to surpass the writer's block that any writer is faced with during his or her career? Do you have any technique that helps you overcome such deadlocks?*

Liviu Ioan Stoiciu: A writer's career? I have only written during my spare time, what "writer's career", after work hours? I have never got my livelihood out of this writing "career". I worked different jobs (and several professions) in order to sustain myself.

Aside from fame, you do not gain much out of writing, as a rule — to what end would this "writing career" help me? It's true, I have never been a renowned writer (such as Mircea Cărtărescu), to even consider such a career.

A piece of advice? Upcoming writers could climb up the ladder by writing for the general public, striving to build their writing career — deadlocks, impasses that they might need to

deși o majoritate covârșitoare a populației a votat împotrivă), constatând în sfârșit că „democrația" e construită de politicieni de doi bani și de un sistem corupt (implacabil), de elitism inclusiv cultural de tip mafiot.

Alexandra Velicu: *Ca un sfat pentru colegii de breaslă mai tineri, cum i-ați îndruma să își depășească blocajele creative inerente carierei de scriitor? Aveți vreo metodă care vă ajută să ieșiți mai ușor din astfel de impasuri?*

Liviu Ioan Stoiciu: Carieră de scriitor? Eu am scris numai în timpul liber, de unde „carieră de scriitor", întors de la serviciu? N-am trăit din „meseria" de scriitor niciodată. Am avut servicii (schimbând mai multe meserii), să supraviețuiesc.

În afară de notorietate, nu câștigi nimic din scris, în general — la ce ar folosi o asemenea „carieră de scriitor"? E adevărat, n-am fost un scriitor de succes (de tip Mircea Cărtărescu), să mă gândesc la o carieră.

Un sfat? Eventual tânărul scriitor să aleagă calea succesului, să scrie pentru marele public, să merite să-și construiască o carieră de scriitor — blocaje, impasuri pentru el,

overcome? They can be bested only by writing further, switching to a different genre when they tire out of poetry. And they should also read the works of other writers, stay tuned to whatever comes up next…

Alexandra Velicu: *In regards to literary themes, do you consider that a poet can get stuck and become the slave of his own clichés? Is thematic expansion desirable or do you believe that the recurrence of certain themes is what defines the poetic print of a certain writer?*

Liviu Ioan Stoiciu: Excellent questions, thank you. It is impossible not to repeat yourself from time to time, not to follow your self-prescribed path. The hardest thing is to break out of the "pattern" that you have fallen into. I have always struggled with myself, to discover new paths, not to repeat myself. This is why each book that I write represents "something new" for me and it confuses the critics, that do not know what to believe anymore, as I am always changing my style (you can hardly recognize it)…

There are poets (most of them) that spend their whole life writing "in a certain way". I have tried to have a different

care trebuie depășite? Ele vor fi depășite numai scriind mai departe, schimbând genul literar atunci când e suprasaturat de poezie. Și mai ales să-i citească pe alții, să rămână în priză…

Alexandra Velicu: *Având în vedere tematica poetică, considerați că un poet se poate plafona și deveni sclavul propriilor clișee? Este expansivitatea tematică de dorit sau considerați că abordarea unor teme recurente definește amprenta poetică a unui scriitor?*

Liviu Ioan Stoiciu: Excelente întrebări, sărut mâna. E imposibil să nu te repeți la masa de scris, să nu mergi pe același drum-reper al tău. Cel mai greu e să depășești „formula" în care te cantonezi la un moment dat. Eu m-am luptat la nesfârșit cu mine, să găsesc noi drumuri, să nu mă repet. De aceea fiecare carte la mine e „altceva" și-i sperie pe critici, care nu mai știu ce să creadă, schimbându-mi registrul (nu pot fi recognoscibil decât în subteran)…

Sunt poeți (în majoritate) care scriu toată viața „la fel". Eu am încercat să dau un alt timbru fiecărei cărți, fiecare carte a

tone in each of my books, for each of them to have its own personality.

To this day, I still find it hard to settle on a "writing style", which takes years to hone — and that, as much as you try to keep, will change by itself, but you have to stay patient and hope that "inspiration" will not abandon you. To be honest, I am not interested in leaving a certain mark through my poetry. I just keep on writing and "whatever comes, let it come".

If we are to analyse our recent poetic history, we can see that being jaded is common to all poets, at a certain time — and it has no significant importance, if you are backed up by a personal literary creation such as Nichita Stănescu or Marin Sorescu had, where "recurrent themes" and "clichés" are part of the game.

Alexandra Velicu: *To what degree does the received positive and constructive feedback affect you and the manner in which you are writing? Does it influence your future literary works in any way?*

Liviu Ioan Stoiciu: As much as I want or do not want to accept it, I am a product of literary criticism, and I will never

mea să aibă propria personalitate.

Îmi e și azi extrem de greu să scap de „un fel de a scrie", care durează ani la rând — și care, dacă insiști, se schimbă de la sine, dar trebuie să ai răbdare și să nu te părăsească „inspirația". Sincer, nu mă interesează dacă las o amprentă a mea în poezia noastră. Eu îmi văd de scris și „ce iese, iese".

Dacă ne uităm fie și numai în istoria recentă a poeziei noastre, vedem că plafonarea e comună tuturor poeților, la un moment dat — și ea nu are nici o semnificație minoră, dacă ai în spate o operă de tip Nichita Stănescu sau Marin Sorescu, „temele recurente" sau „clișeele" intrând în regula jocului.

Alexandra Velicu: *Ce impact au asupra dumneavoastră și asupra modului în care scrieți criticile pe care le primiți (pozitive sau constructive)? Vă influențează acestea scrierile ulterioare?*

Liviu Ioan Stoiciu: Vrând, nevrând, eu sunt un produs al criticii literare, nu încetez să o declar. Fără acțiunea criticii, a

stop saying it. Without the intervention of criticism, of its standards, my poetry will have forever remained in a drawer, ignored (even more so as it is not very accessible for the "general public").

valorizărilor ei, poezia mea ar fi rămas pe un raft, ignorată (cu atât mai mult cu cât e practic inaccesibilă „marelui public").

Those that are "picked" by the critics can consider themselves lucky (even though they are told how relevant they are only during their lifetimes and are completely forgotten in death) — their originality is pointed out and imposed as a reference point, compared to others' and included in the canon.

Cei „băgați în seamă" de critică se pot considera norocoși (chiar dacă în timpul vieții li se spun că sunt poeți mari și după moarte sunt uitați) — originalitatea lor e scoasă în evidență și impusă ca reper, comparată cu a altora și inclusă într-o paradigmă sau un canon.

Critics play an important role in establishing literary hierarchies and sift the chaff from the wheat. Without a strong criticism authority, the Romanian literature would be unimaginable. Furthermore, there is an increasing worry that younger literary generations that activate online (on Facebook) do not want to hear anything about critical and aesthetic selection, being content with mere "likes" from some strangers and the appraisals of their peers, encouraging amateurism and mediocrity. I do not even want to consider how the Romanian literature will be like in fifty years, if literary criticism will slowly be replaced by aesthetic criteria.

Critica are un rol determinant în a face ierarhii literare și a împărți grâul de neghină. Fără critică de autoritate pe criterii estetice, literatura română este de neconceput. Că veni vorba, există o îngrijorare generală că noile generații literare de pe internet (Facebook) nu mai vor să audă de selecția critică și estetică, ajungându-le acel „îmi place" al necunoscuților și laudele congenerilor, încurajând amatorismul și mediocritatea. Nici nu vreau să mă gândesc la felul cum va arăta literatura română peste 50 de ani, nu mai departe, dacă va fi înlăturată încet-încet valorizarea critică, pe criterii estetice…

On a different note, positive remarks have never

Altfel, criticile favorabile nu mi-au influențat în nici un

influenced my writing style, they have simply encouraged me to stick to my path (glad that I was not on the wrong one). Nothing special, there are also critics that I do not agree with (they do not grasp the meaning of my works, neither accept my independent style). Even my poetry sparks irreconcilable disagreements. (Alex Ștefănescu is completely ruthless.) This has had an impact when I was younger, now I'm immune to such "poor treatments", I have nothing to lose anymore, I have nothing to win, I have accepted the situation I'm in, rarely "praised to the skies"…

fel scrisul, m-au încurajat doar să-mi văd de drumul meu (bucurându-mă că nu sunt pe un drum greșit). Nimic deosebit, am și critici cu care sunt incompatibil (nu-mi înțeleg scrisul și nici nu-mi acceptă felul independent de a fi). Ba chiar poezia mea naște contestări ireconciliabile (Alex Ștefănescu e de-a dreptul agresiv). M-a afectat asta de-a lungul tinereții, acum sunt imun la „relele tratamente" la care sunt supus, nu mai am ce să pierd, nu mai am ce să câștig, m-am resemnat cu situația în care mă aflu, arareori „ridicat în slăvi"…

Alexandra Velicu: *How would you define your relationship with the public? Do you expect any feedback from its part for the works you have published?*

Liviu Ioan Stoiciu: I have no special relationship with the "public" (such an abstract concept). My poetry has a very restricted public that keeps up with the new flavours and is familiar with the natural course of written poetry in Romania… I do not care for "the public".

Nowadays, the general public accepts only classic poetry, very rarely the modern one. Poetry is always one step

Alexandra Velicu: *Cum ați defini relația dumneavoastră cu publicul? Așteptați un răspuns din partea acestuia la lucrările pe care le publicați?*

Liviu Ioan Stoiciu: N-am nici o relație cu „publicul" (o entitate nedefinită). Poezia mea are un public extrem de restrâns, avizat, care ține pasul cu gustul de receptare și nu e străin de evoluția naturală a poeziei scrisă în limba română… Nu-mi bat capul cu „publicul".

Publicul mare percepe și azi doar poezia clasică, rar cea modernă. Poezia o ia tot timpul înaintea publicului (și a

ahead of the public (and of the critics), synchronicity is not possible anymore today, even more so given that postmodernism has updated the notion of aesthetic beauty as well. Not even that poets who received the Nobel prize can count on a public. After all, I write from the heart, to free myself of personal demons (as I have mentioned before). Poetry has, I will say it again, a therapeutic effect. The tragedy is that literature, in general, not only poetry, has lost its readership…

criticului), sincronizarea nu mai e azi posibilă, cu atât mai mult cu cât postmodernismul a relativizat și noțiunea de frumusețe estetică. Lasă că nici poeții premiați cu Nobel n-au audiență. Eu scriu până la urmă pentru suflet, să mă eliberez de cel rău dinlăuntrul meu (cum m-am mai exprimat). Poezia are, repet, și un rol terapeutic. Nenorocirea e că literatura în general (nu numai poezia, ci și proza) nu mai are cititori…

Alexandra Velicu: *How would you describe the contemporary reader? Is poetry just a niche or do you feel that the Romanian contemporary public is interested in poetry?*

Liviu Ioan Stoiciu: An uneducated reader that is satisfied with just skimming through the pages of a newspaper such as *Click!* (a sketchy tabloid, with buttocks on display and irrelevant gossip) or wasting time on Facebook or in front of the TV; the habit of reading a book is not in fashion anymore, not even during vacations.

Pupils and students, who are obligated to read at least one "mandatory" book, just go through a summary that they found online, as they do not have "time to waste" and prefer to

Alexandra Velicu: *Cum ați defini cititorul de azi? Este poezia în ziua de azi un segment de nișă sau simțiți că publicul românesc contemporan este mai deschis către poezie?*

Liviu Ioan Stoiciu: Un cititor superficial, căruia îi ajunge să frunzărească știri-informații pe suplimentul unui ziar de tip *Click!* (tabloid de doi bani, cu fese la vedere și mondenități insipide) sau pe Facebook, și să stea la televizor (care-i ocupă tot timpul), nu mai există cultul lecturării unei cărți nici măcar în vacanță.

Elevii și studenții, obligați să citească o carte „din programă", se limitează și ei la rezumate ale cărților găsite pe internet, că „n-au timp de pierdut", mai bine stau cu ochii în gol

go for a beer. Poetry readers? They are not even tempted to read a poetry book, even less so inclined to write poetry…

Poetry has always been a niche segment, nowadays it stays hidden and it is hidden, almost like a prayer left unread (Ana Bladiana used to say, if I remember correctly, that poetry is the work of God).

Alexandra Velicu: *What would be the portrait of the contemporary Romanian poet? Are there any predispositions or intrinsic motivations that define him or her?*

Liviu Ioan Stoiciu: I do not think that much has change when it comes to the portrait of a poet — if he was born a poet, whether young or old, if the social context has changed, if the era he was born in is relevant. A portrait of the contemporary Romanian poet? Can I be an example? "Poet" is a magic word, I prefer writer…

You can check my biography and get a picture of a Romanian poet (for better or worse)… Or are you referring to the 21st century poets? They still hang around pubs, have erotic obsessions (of course, they have an advantage in contrast with the older generations, with free access to porn websites and

la o bere, la SPA. Cititori de poezie? Nu mai sunt curioși să citească o carte de poezie nici măcar cei ce scriu poezie…

Dintotdeauna poezia a fost „un segment de nișă", azi ea se ascunde sau e ascunsă, se aseamănă rugăciunii rămasă necitită (Ana Blandiana parcă spunea că poezia e scrisă de Dumnezeu).

Alexandra Velicu: *Cum vă imaginați un portret al poetului român din ziua de azi? Este el definit de anumite predispoziții, motivații intrinsece?*

Liviu Ioan Stoiciu: Nu cred că s-a schimbat de când lumea condiția poetului — dacă s-a născut poet, dacă e tânăr sau bătrân, doar conjunctura s-a schimbat, particularitățile epocii în care s-a născut. Un portret al poetului român de azi? Pot fi și eu un exemplu? „Poet" e un cuvânt magic, prefer scriitor…

Citiți Fișa mea biobibliografică și vă puteți imagina un portret de scriitor român (mai bun, mai rău)… Sau vă referiți la un portret al poeților anilor 2000? Stau și ei în cârciumi, au obsesii erotice (sigur, ei sunt avantajați față de mai vechile generații dispărute, având acces gratuit la site-uri porno și la

porn movies "late in the night", on cable), have tried all kind of narcotics that can make you more perceptive or inspired.

Nothing new under the sun, those are the predispositions specific to a poet (artists in general, which seek novelty and the stimulation of the "creative gene"). Up to 25 years old, I have also lived a crazy bohemia, but after I became a father, after getting married, I "pulled myself together" and got rid of bad habits.

Today I am nothing but a mere writer, living a normal day to day life — sometimes I pass by the editorial offices of *Viața Românească*, where I am still a collaborator; I have also taken to spending more time near Brașov (without befriending the local writers or participating in their activities), I just go hiking, without pushing myself, collaborate with literary magazines, read to my heart's desire and write without a goal in mind…

Alexandra Velicu: *Finally, could you give us some details about what you are working on at the moment? What is next? What can we expect from you in the near future?*

Liviu Ioan Stoiciu: I am superstitious, I do not like

filme porno „după miezul nopții", plătite pe cablu TV), au încercat stupefiantele care te pot sensibiliza și inspira.

Nimic nou, sunt predispoziții care sunt specifice poeților (artiștilor, în căutare de inedit și de surescitare a „genei creației"). Până la 25 de ani am trăit și eu într-o boemă nebună, dar după ce mi s-a născut un copil, după căsătorie, m-am „adunat de pe drumuri" și am renunțat la orice exces.

Azi sunt un banal scriitor, neinteresant prin nimic în viața de zi cu zi — mai merg la redacția *Viața Românească*, având o colaborare; totodată, m-am retras parțial la marginea Brașovului (fără să mă apropii de scriitorii brașoveni și de viața lor literară), urc pe munte de câte ori am chef, fără să forțez, colaborez la reviste literare, citesc neîndestulător și mai scriu fără să mai am vreun scop…

Alexandra Velicu: *În încheiere, ne puteți spune la ce lucrați în momentul de față? Ce urmează? La ce se poate aștepta publicul dumneavoastră în viitorul apropiat?*

Liviu Ioan Stoiciu: Sunt superstițios, nu-mi fac planuri

planning ahead (every time I do so, something goes wrong, it is like a curse). I am not working on anything at the moment. I still have some original texts in my drawer, who knows…

I do not know how I could clear out these original texts that I store in my drawer. I should set them in order, publish them (but, is there any value to them?); being in my 60's, what could I expect? I am at the end of the road. There is no way I will live for more than ten years (not that I wish for more, I have lived enough, I do not want to bore my "contemporaries" with my presence).

If I were to publish a new book each year, I could add another ten books to my bibliography — so? Who would care? I regret that I did not get a resting place yet. I sigh. And I knock on wood, Alzheimer has become quite popular and that would fix everything, I would forget about the original texts I keep in the drawer and it wouldn't matter if they get published or not, I would forget about the books I did publish and the literary life that has poisoned me, that has alienated me and made me lose the patience I had for myself. I am not a loved writer…

în general (de câte ori mi-am făcut, nu s-au realizat, ca într-un blestem). Nu lucrez la nici un proiect acum. Mai am texte originale în sertar, cine știe…

Nu văd cum aș putea să lichidez aceste texte originale din sertar. Normal ar fi să mă planific, să le public (dar merită; au ele valoare?); fiindcă la 66 de ani la ce pot să mă aștept? Sunt la final. N-am cum să mai trăiesc zece ani, să zicem (nici nu-mi doresc, am trăit destul, nu vreau să-i plictisesc pe „contemporani" cu prezența mea).

Dacă aș publica anual câte o carte, aș adăuga încă zece cărți în biobibliografia mea — și? Pe cine interesează? Îmi pare rău că nici azi n-am reușit să-mi fac rost de un loc de veci. Oftez. Și bat în lemn, e la modă boala Alzheimer, ea ar rezolva totul, habar n-aș mai avea nici de textele originale din sertar și nici n-ar mai conta dacă public sau nu, voi uita și de cărțile pe care le-am publicat și de viața literară care m-a tot otrăvit, m-a însingurat aberant și m-a făcut să-mi pierd răbdarea cu mine. Nu sunt un scriitor iubit…